

Nicolae VASILE

Extazul puterii (3)

Raul era pe culmile mulțumirii de sine. Dresese destul de bine interpretarea publică a condamnării sale de dinainte de revoluție, iar acum era un proaspăt dizident politic care suferise pentru binele poporului, pentru libertate. Cu inteligența sa negativă ieșită din comun, știa că imediat după revoluție va fi greu să aibă clienți, oamenii servindu-și nestăviliți „porția de libertate”, dar după această euforie, ca și în cazul altor perioade postrevoluționare din istorie, vor veni vremurile de trezire a autorităților, momentan timorate, care vor intra într-un conflict de durată cu populația nedispusă să mai accepte abuzurile.

Un domeniu care-i promitea un viitor ca avocat era cel al afacerilor, unde noul tip de economie, cel al pieții libere, începea cu un comportament anarhic care va conduce de asemenea la o ciocnire între autorități și întreprinzători. Era ca un vânător care-și pregătise toate sculele necesare, își montase toate capcanele și aștepta să apară vânatul. Își înființase mai multe firme, printre care și o casă de avocatură, ca să aibă instrumentarul legal de a încasa banii de la viitorii posibili delincvenți care vor plăti oricât să fie „vopsiți” ca nevinovați. Mai trebuia ceva ca să ajungă ca în acel joc din copilărie numit „moară”, unde, prin realizarea unei anumite configurații în așezarea pieselor, obțineai un câștig la fiecare mutare și evident competitorul tău era distrus. Pentru asta era necesar un corespondent în zona judecătorilor unde

cei apărați de el să ajungă (desemnarea aleatoare a completelor de judecată fiind o glumă în țara noastră) și să fie declarați nevinovați pe bandă rulantă. A găsit-o pe Dana, o variantă feminină a lui. Se înțelegeau din priviri!... Morișca funcționa perfect, la fel și reclama. Devenise avocatul care nu pierde niciun proces și evident că era coadă de potențiali clienți la firma lui. Până și taximetriștii cunoșteau procedura și te îndrumau într-acolo.

În guvernul următor, Rareș nu a mai intrat, acesta fiind format de fosta opoziție. Politicienii din perioada actuală ar avea de ce să-i invidieze pe cei de pe vremea comuniștilor. Atunci, odată intrat în partea superioară a puterii, avea grijă „tătucul” să rămâi agățat pe undeva, într-o poziție aproape similară, la formarea unui nou guvern. Nu exista noțiunea de opoziție, dar cu ocazia unor evenimente majore din viața Partidului Comunist, precum congrese, conferințe naționale etc, se mai schimbau prim-miniștrii și odată cu aceștia majoritatea membrilor guvernului. Se mai întâmpla ca vreun ministru să-l supere foarte tare pe „tovarășul” sau „tovarășa” și atunci era schimbat imediat, dar mai jos de prim-secretar la vreun județ nu cădea.

Odată cu politica bazată pe mai multe partide, s-a ajuns și la noi ca foști miniștri să ajungă șomeri, asta fiind și o imagine a lipsei de seriozitate a selecției acestora, dintre oamenii incapabili să desfășoare o activitate alternativă celei politice.

Rareș era preocupat de ce va face în viitor. Norocul lui a fost buna activitate profesională anterioară intrării în politică, aceasta permițându-i să se înscrie la un concurs pentru postul de cadru didactic universitar. Cum numărul studenților a crescut foarte mult, universitățile au trebuit să-și suplimenteze schema de personal. Era o poziție onorabilă, obținută fără prea mare greutate, dată fiind imaginea publică bună dobândită ca ministru.

La prima vedere, activitatea didactică

universitară pare o treabă ușoară, doar că studenții de azi nu mai sunt precum cei de altădată. După ce că nu-și îndeplinesc cu seriozitate sarcinile lor studențești, sunt și deosebit de revendicativi și pretențioși față de profesori și autoritățile de toate felurile. Rareș era de felul lui distant cu toată lumea, mulți caracterizându-l ca fiind prea încrezut, dar experiența de ministru cu toate avantajele de protocol și reprezentare ale acesteia, prezența frecventă în lumina reflectoarelor l-au făcut ca să nu i se mai poată ajunge prea ușor la nas, cum se zice în popor. Un factor agravant în formarea acestui comportament a fost și vehicularea numelui său ca potențial prim-ministru la formarea unuia din multiplele guverne, precum și fotografierea sa alături de Papa Ioan Paul al II-lea, cu ocazia vizitei acestuia la București. Începuse să creadă că este trimisul lui Dumnezeu pe Pământ, dar în loc să fie iertător ca Iisus Cristos, adevăratul mesager al Domnului, el a devenit extrem de sarcastic, exigent etc. Pe toți îi caracteriza ca fiind proști, needucați, mârłani, comuniști etc.

Față de studenți, stabilise o conduită clară, nimeni nu trece examenul la prima prezentare, stârnind astfel o repulsie totală din partea celor de vârf care nu picaseră în viața lor niciun examen, până atunci. Era o metodă de neacceptat, să fii făcut restanțier din oficiu. Nu l-a convins nimeni că este nedrept.

Acum avea mai mult timp liber ca înainte. Era momentul să fructifice rezultatele succesului politic în plan personal. Încă din timpul ministeriatului său, o invitase la diverse acțiuni protocolare pe Anda, dar și pe Emil, unul dintre foștii premianți ai clasei sale, după ale căror locuri a jinduit mereu. Al treilea premiant plecase din țară și nu mai știa nimic de el.

Anda răspundea de obicei la invitații, dar cum nu dădea nicio importanță poziției sale de premiantă la vremea respectivă, față de Rareș, nici acum nu se arăta prea marcată de funcția acestuia, ceea ce pe el îl irita. Acum era momentul să-i arate cine este el, că de fapt el este premiantul.

Emil, care obținuse rezultate bune în carieră, ca cercetător, dacă în școală părea a fi indiferent la premii, acum aprecia

realizările lui Rareș și i se subordona instinctiv, recunoscându-i rolul de șef. Aceasta îl făcea agreabil ca partener de discuții.

- Nu ți-a fost teamă să intri într-o activitate politică, mai ales preluând un portofoliu atât de diferit de preocupările tale profesionale, cu atâtea riscuri?

- Nu, deloc!... Frica este o caracteristică a oamenilor slabi sau proști.

- Chiar ar fi justificată frica în asemenea cazuri. Unde sunt interese mari, se nasc și dispute, uneori cu violență. Doamne ferește!... Cum funcționează mecanismul acesta cu privatizarea?

- Simplu! Mi-am făcut o echipă de profesioniști. Nu proști, nu fricoși, nu absolvenți de facultăți private!... Aștia făceau dosarul pe care mi-l trimiteau la aprobat. Dacă era vorba de un investitor străin, îl aprobam imediat, dacă era român, îl dam înapoi și trebuia să aducă mai multe argumente. Știam că românii n-au bani de investit și fac fel de fel de speculații pentru a ne păcăli. Au mai fost și investitori de ai noștri serioși, dar foarte puțini.

- Și ce vedeam la televizor aproape zilnic ce însemna?

- Aia era protocol!... Când totul era gata, anunțam presa, veneau o mulțime de televiziuni, ziare etc., în zece minute semnam eu și investitorul, câteva vorbe spuse, câteva fursecuri, o șampanie și gata!...

- Urmăreai apoi ce-au scris, ce-au spus cei din presă. Unii mai și criticau!...

- Eu nu, dar cei de la serviciile specializate, da. Pe mine mă interesa doar fotografia. Dacă-mi puneau o fotografie frumoasă, puteau să mă și critice!... Ha,ha,ha!...

Emil era un interlocutor confortabil. Ce ar fi dorit Rareș să aibă astfel de discuții și cu Anda!... Dar ea nu părea să aibă vreun interes privind dedesubturile activității lui politice, de fapt față de niciuna din activitățile lui Rareș. El o suna des, îi răspundea, urma o discuție convențională și atât. De când rămăsese văduvă, el spera la mai mult, dar degeaba. Mai mult, în ultimul timp, de câte ori vorbea cu ea la telefon, lăsa să se înțeleagă că acolo se afla și un prieten comun care devenise de-al casei.

Adrian BOTEZ

MISIUNEA DUHULUI MEU

(rubaiyat)

eu am pândit – în Bune – ca și-n Rele
și Parte Dreaptă le-am făcut – din Stele:
am chibzuit Răzbateri – cu Largi Vele
și Scufundarea Tuturor – în Miezul dintre ele...

***

SĂ NU TE-NVERȘUNEZI ÎN VREUN CUVÂNT

(rubaiyat)

să nu te-nverșunezi în vreun cuvânt
căci n-ai – cu unul singur – Jurământ:
tu acordezi – în Armonii Rebèle
Cuvântul de deasupra de Vânrêle!

***

RUBAIYATUL LĂUTEI TRUVERULUI

numai Acum și Așa am ieșit deasupra de Lume
când nimic din Furtunile Clipei nu m-atinge – pe
Strune:

Singur Sunet – pogorât din Durerile-Uitate
întruchipă – sfințește – o Eternă Cetate!

***

PRECUM SPRE CRIST

(rubaiyat)

să nu te-mpotrivești – să nu te zbați – ca-n Coșmar
când vin Truveri spre tine - -nvolburați Zadar:
tu ești Visata lor Cetate – durată-Nțelepciune
și vin – precum spre Crist : cu Strune Rele -
Bune...

***

"RĂMAS - BUN" - DE TRUVER

(rubaiyat)

ZI s-a sfârșit: c-un CHIOT – RĂMAS-BUN își ia:
a fost LUMINĂ – a fost VARĂ – IARBĂ REA...
...așa sunt ZIUA – VIAȚA : tot ce TRECE!
...TĂLCUL – în urmă - LE-A RĂMAS:
"SĂ NU FII RECE!"

***

TĂRÂMURI

(partea a II-a)

SĂLAȘ AL MORȚII ȘI IUBIRII

Sălaș al MORȚII și IUBIRII
iar nu: "*Cămin al FERICIRII!*"
...țesu ORFEU – din CÂNT și FRUNTE
o RĂSTIGNIRE – fără MUNTE!

VIAȚA e VAL și-NVERȘUNARE
fără CUNUNI : doar NAVIGARE
spre CER : a LUMII LUMINARE!
VIAȚA e RANĂ – ROUĂ – CRIN!

...așa mi-au spus: de-ACOLO vin

și-ajuns-am să GRĂIESC - și SCRIU:
STELE-s PIROANE: te țin VIU
SUFERINȚI SFINTE și AMARE

ÎNVĂȚĂTURI – la FIECARE!
...de vrei să-nveți de la TRUVERI
fii UCENIC și la DURERI !

***

TRUVER – COPIL AL NIMĂNUI

TRUVER – COPIL al NIMĂNUI
în LUME ai pornit – HAIHUI:
unii – că-s SURZI – nu te ascultă!
alții – la CÂNTUL tău – fac NUNTĂ!

TRUVER – TRUVER – COPIL de STRUNĂ
ne cântă mereu: "*LUMEA nu-i bună!*"
dar ascultați și nu uitați:
CÂNT despre CRIST - și OAMENI-FRAȚI!"

IUBIREA e "*SOLOMONIA*"
cu cari ne ții GOSPODĂRIA !
...LUNA-i - în CER – mai LUMINATĂ
din STRUNA ta – când e ISCATĂ!

TRUVER – MATROZ : aflași TALAZ
cu care – încă – mă ții TREAZ!
eu salt – pe VALUL RĂSTIGNIRII
și-ajung la tine - -n POALA FIRII!

...TRUVERU-i doldora de HAR!
deci - îl vom pune ca MORAR
acol' unde se macin' TOATE:
pe SCOC – s-a scurge-ETERNITATE!

Ioan GANEA-CHRISTU

De-acu' mă simt așa de bine...
Toți "doctorii" -au grijă de mine!
Cum ajung de mă înhață
Prin e-mail-uri mă învață:

cum să topesc totul, frate,
alunițe de pe spate,
negi, grăsimi și aripioare;
cum să scap de balonare,

cum să și întineresc:
cu secretul bărbătesc...
o să-mi crească și mai tare
înainte de culcare;

cum să-alung anxietatea,
să-mi păstrez luciditatea,
să-mi revină și vederea
și să-mi dispară durerea...

Dar câte și mai câte leacuri
din categoria fleacuri...
Un lucru este evident
pentru orice pacient:

Gratuit este consultul
(așa pare conținutul),
fără drum la cabinet...
Mulțumesc de internet!

Să fie primit

Prin natura meseriei, zic,
Popii-s cei mai primitori;
Nu ți-ar refuza nimic,
Nici atunci când... mori!

Să fie cât o fi

La mare concurență,
Doctorii nu se dezic;
Primitori din abundență
Dar... în plic!

Meseria-i brățară de aur

Eu pe tocilă-ascut cuțite
Și foarfeci vechi și ponosite;
Ca tocilar sunt priceput...
Doar mintea nu pot s-o ascut!

Sistem sanitar online

sau

Ăsta da, sistem eficient!

Cum deschizi televizorul,
Se pornește și motorul!
Ca-'ntr-o mașină de tocat
Curg reclame surogat:

alifii și-alte "bijuterii"
pentru afecțiuni mii,
pastile (forti)ficat,
bombonele de mâncat,

suplimente alimentare,
substanțe active chioare,
inventate, preluate,
doar cu denumiri schimbate.

Și apare câte unul
Plătit să ne tragă tunul:
Că ce mult bine îi face
La nas, glezne și torace...

Să trăiască do'n doctor!
De-acu' nu mai pot să mor...
Toate-s ieftine, socot!
Și mă scapă chiar...de tot!

Ăsta da, sistem cu spor!
Mulțam de televizor!

Invazie de șezlonguri pe plajă

La mia de turiste
Cu sau fără țoale,
Biete șezlonguri triste,
Cinci mii ... și toate goale.

Caniculă la Mare

Zilele astea au depășit
Orice record în sine
Și-n șezlong m-am prăbușit
Topit ... după tine!

Ploaie la Mare

Sunt de o săptămână la Mare,
În iunie, fără soare!
A fost o vreme de rahat!
M-a plouat de m-a ...uscat!
(la propriu și la figurat!)

Ovidiu ȚUȚUIANU

L'homme Rouge des Tuileries (Omul roșu din Palatul Tuileri)

Jean Crezot, pitic dar iute,
Numa-n roșu „ambalat”,
S-aciuișe, pe tăcute,
Într-o hrubă din palat.

Când veni atunci revolta,
În Parisul implicat,
„Omul roșu” făcu volta:
De ghicit s-a apucat.

Studiind astrologia,
Cu mult fler și cu noroc,
El fentează sărăcia
Și din bani dar și din troc.

Iar prezicerile sale,
De era ușor sau greu,
Nu urmau o altă cale:
Se îndeplineau mereu.

Într-o zi cu aprig soare
Întâlni un ofițer
Și-i dădu pe loc scrisoare:
- Vei fi împărat, Mon Cher!

Asta preciza biletul,
Ce-l citi cu glasul stins,
Ofițerul, palid bietul;
Iar în jur... public destins!

Zise-atuncea *Bonaparte*,
Zguduit de acest mesaj:
- Mergi cu gândul prea departe,
Văd că ai destul curaj.

Am să-ți dau un ban de aur,
Pentru-acest efort al tău.
Să transmiți la al meu faur,
De-mi va fi bine sau rău!

Și de-atunci în dese rânduri,
Jean, îndemnu-a ascultat
Iar *Napoleon*, de gânduri,
Fuse-adesea alertat:

- Căpitane, e pericol!
- Generale, e de rău!
- Consule, nu fi ridicol!
- Împărate,-i „lată”, zău!

Culmea e că realmente,
Cum s-a dovedit mereu:
Toate-aceste-avertismente,
S-au adeverit „la greu”.

La *Austerlitz*, „roșcatul”
Îl convinse pe-împărat:
- Să cobori tunuri din-naltul!
Și-astfel el a câștigat!

Când *Napoleon* dorit-a
Să atace Rusia,
Jean îi domoli ispita:
- Nu-i bine, Măria Ta!

După marele dezastru,
Cel prezis corect de *Jean*,
Supărat pe al său astru,
L-a chemat pe „cetățean”

Și l-a omenit cu aur,
De-l făcu om fericit.
Dar îi spuse „cel cu laur”
Să se lase de ghicit.

Iar apoi la despărțire,
L-a-ntrebat: - Cum am să mor?
- Sire, am o presimțire,
Că sfârșitul nu-i ușor:

Moartea fi-va nefirească:
Într-o insulă poprit,
Sub o pază englezească,
Cu arsenic otrăvit.

Bonaparte: - Ce prostie!
El, pe loc s-a veselit.
***Din păcate, cum se știe,
Profeția... s-a-implinit!***

Elena CĂPĂȚĂNĂ

Eminescu, un luceafăr

Plasa de stele ne-nconjoară
și un luceafăr strălucește
iar, la început de vară,
când muza își reamintește
de cel mai inspirat poet,
cu gândurile răsucite
ca ADN-ul, ce-n duet
cânta-n cuvinte potrivite
o doină pentru toți românii,
mereu să le amintească
de pământu-n care bunii
cultivau limba românească.
Și-apoi, îi atrăgea pe toți
ce-i simțeau graiul, că-i dulce,
păstrându-le și la nepoți,
cum a-nvățat de la Neculce.
Doar teiul era posomorât
că floarea lui parcă-nghețase,
printre argintul zăvorât,
în ceața nopții de mătase.
Iar lacul și-a schimbat albastrul,
când stelele au lăcrimat
îmbrățișând, cu drag, pe astrul
care li s-a alăturat.
Și-a tremurat pădurea toată
la vestea ce-au primit-o-n zori...
Luceafărul trecând îndată,
înfășurat în Trei culori.

Mihaela - Mariana CAZIMIROVICI

Grupaj de haiku-uri

clovnul râde iar –
ploaie de glume fade
pe chipul verii

●
între frunzele
care se ascund de ger
e inima ta

●
fluture murind –
floarea păstrează roua
doar pentru soare

●
stele pe pământ
și clipe multe pe chip –
o viață plină

●
a cincea roată –
toamna tulbură vinul
și uită de car

●
de pe ramură
se desprind frunze triste –
cuvinte prea seci

●
păunul trufaș –
ochi înfloriți pe aripi,
dar și sub pământ

●
multă iubire,
doar când soarele e viu –
urme pe nisip

●
lebăda pe lac –
se duce chiar și iarna
privind-o valsând

●
păstrez în palme
dorul de vara noastră –
amintiri dalbe

●
luna zâmbește –
vara, noaptea vine iar
pentru-ndrăgostiți

Ioan Al. LUPU

Și a venit o vară...

Și a venit o vară cu plăsmuiri de basm
Cu secetă în flăcări și ploaie în nălucă
Iar sufletul se-nclină în zbulcium sau marasm
Iubirile nu știu la cine să se ducă

Albini imploră mierea la flori fără extaz
Tristeți peregrinează în nopți caniculare
Vești cu țepi de ciulini țes zilnic vreun necaz
Mileniul nou se surpă-n clipe duplicitare

Și trâmbițe din biblie se-aud și nu se văd
Din grote sub peceti ies fiare sangvinare
Și rațiunea erei mușcată de prăpăd
Naște depresii sure și suflă-n lumânare

O, cât de mult iubesc puful plăpând de plop,
Pelinul și răsură din dealuri și din văi!
Știu: grația cerească va picura un strop
Lângă inima mea și lângă ochii tăi

Dragostea din catedrală

Eram pe-atunci un biet mirean
Prins strâns în cleștele moralei
Ochii tăi mă ținteau de sus avan
Cu stelele din bagdadia catedralei

M-admonestau arhanghelii înarmați
Și îngerii cumiți de pe pereți
Că am băgat ierarhii luminați
Și toate babele pioase-n speriați

De jenă, toți voiau să mă și strângă
Ca pe un pumn de colb străvechi sub preș
Că-mi priponisem inima nătângă
Legat -ăcum de tine fedeleș

Să mă alunge prin vitraliu spart
De un zănatic și nevolnic graur
Că nici la slujba nu m-am închinat
A Sfântului Ioan Gură de Aur

Iubirea noastră-apoi s-a sfărâmat
Într-o exuberantă anarhie
Poate că eu am fost cel sfârtecat
De o necunoscută și tăioasă blasfemie

Și după ani te strâng în visul meu
Tu ești un pai de grâu și eu neghină
În catedrală mă privești mereu
Cu ochi de muceniță bizantină

Și -cum sunt singur și mă-ntreb buimac
După ce călesc ceapa ce-o să fac?

Cântă un vânt duios și epocal
Din flaute un joc de doi al jalei
Și tremură din frunze un migdal
În curtea părăsit-a catedralei...

Gheorghe MANOLEA

Un gest

Am fost plecat.

Am fost plecat departe de casă.

Am fost plecat departe de casă, așa că am mâncat în diverse locuri. Am mâncat adesea la o autoservire. Noi îi spuneam într-o vreme la ...împinge tava. Am întâlnit multe autoserviri la mall-urile din Cluj-Napoca. La Polus. La Iulius Mall. În orașul în care am fost sunt multe autoserviri de tipul acesta, împinge tava. Multă lume mănâncă aici. Curat și pe măsura buzunarului omului de mijloc.

Într-o seară ploiasă și friguroasă, mi-am luat mâncărurile care „mi-au făcut cu ochiul” și m-am așezat la o masă, aproape de ușă. După un timp, a intrat o femeie. O femeie săracă. Părea de peste 70 de ani. O trăda dantura. Hainele curate, dar... de 50 de ani. Și-a lăsat geanta (tot de 50 de ani) la masă și a mers la linia unde mâncarea expusă „îți face cu ochiul”. Tot timpul a mers fără grabă, de parcă avea la dispoziția ei o viață întreagă. A întrebat ceva, apoi s-a așezat la o masă. A scos un plic cu ceai și s-a dus spre casa de marcat unde clienții plătesc mâncarea aleasă. Fetele erau ocupate cu ultimele socoteli. Mă așteptam să nu fie băgată în seamă dar, după aproape un minut, a revenit la masă cu o cană cu apă fierbinte. A introdus plicul cu ceai în cană, a mers la tava cu tacâmuri, a luat o lingură și a început să agite, încet-încet, conținutul. Privea spre mâncarea expusă și sorbea, din când în când, din cana cu ceai.

Un domn, de la altă masă, care fusese martor la întreaga scenă și care, evident, mai avea mâncare în farfurie s-a ridicat. A întrebat-o ceva pe domnișoara de la linia de autoservire, a luat o tavă și a comandat o porție de cartofi. A luat și un pahar cu lapte. A luat și câteva felii de pâine. A mers la masa femeii, s-a înclinat ca în fața propriei mame și i-a pus în față tava cu mâncare.

- Vă doresc poftă bună, i-a spus bărbatul. Părea trecut bine de a doua tinerețe, dar se mișca vioi. Haine decente, fără cravată. Pantaloni de stofă, de culoare închisă, sacou de culoare deschisă.

Femeia s-a ridicat în picioare. S-a uitat la bărbatul care i-a adus tava. Părea uimită, dar mulțumită. Nu a refuzat tava. A spus ceva. Nu mi-am dat seama ce a spus. Poate un simplu:

- Mulțumesc!

Bărbatul s-a întors la masa lui, și-a terminat mâncarea și a plecat. Câțiva tineri dintr-un colț, cu aspect de elevi de liceu, l-au salutat. Poate că este profesor la școala lor.

Un gest care m-a impresionat.

Nu atât prin oferta făcută, cât prin eleganța cu care a servit-o pe femeia înfrigurată.

Nu atât prin oferta făcută, cât prin smerenia cu care s-a uitat la ea. Deși păreau de vârste apropiate, el a privit-o ca pe o mamă.

O femeie este ca o Mamă.

Cătălina DUMITRAȘCU

Bucureșteanul Gică sau ghinionistul norocos

Din volumul: "Românii sunt unici"

Duminică, 13 noiembrie. Ca în atâtea alte duminici din ultimii 12 ani, aproape de spartul târgului, trece pragul micuței agenții Loto din Colentina.

Orele 13:12. Alege de pe panou un bilet cu 3 variante simple. Orele 13:13. Înregistrează biletul.

Orele 13:15. Plătește, mulțumește doamnei care-i urează și de-această dată "noroc!" și pleacă liniștit la treburile lui.

Peste 2 zile, la serviciu, comentează alături de colegii săi norocul ce-a dat buzna peste câștigătorul marelui pot. Peste 5,5 milioane de euro! Nea Gică gândește cu glas tare: "acela care "a umflat" premiul cel mare, dacă va fi cumpătat, o să o ducă bine, generații la rând."

Se discută zgomotos, toți fac supoziții, încinși de febră câștigului, de parcă ei ar fi fost aceia pentru care cele 3 cifre de 13 (13/ 13:13) fuseseră norocoase.

- Nea Gică, matale ce numere ai pus? vrea să știe un băiat. Trăznit, nea Gică, om la 52 de ani, își amintește de biletul luat în grabă de pe panoul de la agenție. Se caută prin buzunare. Nu, scena din "Două loturi" a lui Caragiale nu se repetă.

Îl găsește ușor. Îl scoate din buzunar și, ținându-l de un capăt, fără a observa că astupă cu degetul o cifră, începe să verifice numerele ieșite. 34, 20, 12, 45, 9...

"Ia uite, domnule! Ce potriveală! Au ieșit 5 numere. Oi lua și eu vreo 20.000 cu

care să-i cumpăr băiatului o garsonieră", gândește fericit.

- Dă, domne, biletul la o parte, ia uite...a ieșit și 1!, rostește uimit un coleg.

Simte cum cerul se prăvale peste el. Potul cel mare este chiar al lui, al lui nea Gică.

I s-a făcut rău. O colegă i-a dat un calmant, după care a început coșmarul.

Știrile despre el au început să curgă. Numele și poza să apară prin ziare. Știri aiuristice... Că are bani, că dă în stânga și-n dreapta, că face petreceri, ce mai... Asta până să ridice banii!

"Am ajuns paranoic. Când merg pe stradă, mă uit peste umăr să văd dacă nu mă urmărește cineva". O spaimă continuă pentru tot ceea ce înseamnă viața lui. Cine și-ar fi imaginat că bogăția poate fi un ... chin continuu. Adevărat că "banii n-aduc fericirea". Un stres cumplit.

"Au fost momente când mă gândeam că mai bine nu mai câștigam nimic sau mai bine dau banii înapoi", mărturisește câștigătorul Gică în timp ce se grăbește să închidă poarta, ca să nu-i scape puiul pe care-l crește.

Nu, nu are de gând să-și schimbe mașina. Și nici să lase țuica făcută de el pentru te miri ce otrăvuri de whisky. Om modest, învățat cu greul încă din vremea lui Ceaușescu, are gânduri liniștite, așezate, exact așa cum credea el că ar trebui să aibe fericitul câștigător, pentru a se bucura cumpătat, cât mai multe generații, de banii primiți.

Visează să se retragă la țară, la casa părintească. Să sădească și să îngrijească o livadă. Să crească niște animale... Nimic spectaculos. Banii, drămuțiți atent, vor merge către nepoții lui, când aceștia vor crește mari. Iar pentru el... El își dorește liniște și relaxare la bătrânețe.

Cine ar fi crezut că va porni în călătorii în jurul lumii sau va juca la ruletă la Las Vegas, a cam greșit... Luxul, opulența și tam-tamul făcut în jurul banilor câștigați, nu sunt pentru el.

Bucureșteanul Gică, om cu bun simț, nu-și dorește decât o viață normală, o bătrânețe liniștită și senină.

Corneliu CRISTESCU

UN STROP MĂRUNT DIN UNIVERS

Când viața noastră se scurtează,
Să știm mai mult, avem un interes.
Spre care țintă înaintează?
E-un strop mărunț din Univers!

O veșnicie e-nainte
Și-o veșnicie fi-va-apoi,
Dar între ele, luați aminte,
Ne trecem viața noastră, noi!

E viața noastră o fărâmă
Din veșnicia-nchipuită.
Și până-n ceasul cel din urmă,
Sperăm a fi nemărginită.

Cu sentimentele iubirii,
Oare, ce se va întâmpla?
Și starea aceea a fericirii;
Acestea unde vor pleca?

Emoția aceea blândă
Și spaima cruntă ce-o simțim,
Dispar cu toate-ntr-o secundă;
Dar unde-anume când murim?

Durerea, viața noastră, curmă,
Iar fizicul intră-n pământ.
Durerea va rămâne-n urmă,
Iar sufletul intră-n **Cuvânt!**

Nicu DOFTOREANU

TANGO de RECICLAT

Motto:

*Se-ncurcă lumea de bătrâni,
Ba că-s prea mulți, ba că nu-s buni,*

.....
*Nu înțelegem, oameni buni,
Că mâine noi vom fi bătrâni.*

*Noi, care astăzi am strigat
Că de bătrâni ne-am săturat.*

**Bătrânii lumii – Adriana Rușățeanu-
vol. Tăcerile mele, 2021**

Ar trebui să-mi revizuiesc atitudinea,
Acum...

cât sunt încă în plenitudinea
Forțelor neerodate complet de prezent!
Doar că nu pot fiindcă mă-ncearcă frecvent
Un sentiment insistent...

Că-n bătrânețe totu-i demodat...
Și nu mai poate fi iar reciclat!

În **TINEREȚE** ai făcut efort

Sacrificând orice pentru confort.

Ai investit intens cu interes... *în stres*

Sperând ca vârsta să îți dea alt sens.

Dar dacă ai noroc și-o guști un pic,

Constați că nu-i adevărat nimic.

Tot ce credeai că este fermecat

E doar iluzie!

Nu e de urmat!

Credeai că poți refolosi doar reciclat, pe față

Tot ce-ți doreai constant...din viață.

Ei! Asta nu-i adevărat!

Așa că fii acum mai grijuliu,

Cu viitorul... până nu-i târziu

Spre a recupera din decalaju-nregistrat

Când n-ai trăit... cu-adevărat,

ci doar ai vegetat!

Până-n momentul când ai realizat

Că amintirile te lasă mut și surd

Refolosite des și-n mod absurd!

Deci... dacă vrei să fii luat în serios,

Nu te-nfrupta din ele copios,

Trăiește-ți visul...

RECICLÂND FRUMOS

Florin Grigoriu

Inginerii și cărțile lor, de literatură

- I -

1. Augustin Aldasoro, n. 2 octombrie 1949, Comarnic, jud. Prahova, Liceul "Simion Stolnicu", din Comarnic, mama ardeleană, tatăl-basc/ Spania, Institutul Politehnic București, Facultatea de Automatică și Calculatoare, licență 1972, inginer proiectant/ automatizări centrale electrice, 45 de ani, debut literar cu volumul "La marginea vieții" (2022, Editura ePublishers, București), de poezii scrise în spital și în tratament/ 2021-2022/. Versuri cursive, reflectând dragostea de viață și suferințele cauzate de situația de sărăcire continuă a țării. Cităm strofe sapiențiale, existențiale: "Cine a trăit pe bune/ Lasă urme-n astă lume"... "Am și urme c-am muncit/ CET-uri multe-am construit"... "Mă mândresc cu casa mea,/ Cu vedere la șosea.// Mi-am cărat eu singur crucea/ Pân-la locul meu de veci,/ Că doresc ca să fiu fruncea/ Și în lumea celor reci." (p. 26)

"Pe o axă este timpul,/ Pe altă axă sunt eu./ Funcția vieții e secretă.// O știe doar Dumnezeu." (p. 27); "Copleșit de veșnicie,/ Mă exprim în poezie" (p. 33); "Libertatea de a bea/ E garantată-n țara mea" (p. 37); "Stupul nu mai are miere./ Prea mulți trântori sunt în scheme." (p. 78); "Prețul gazului l-au pus/ Cam de zeci de ori mai sus/ Și curentu-așijderea,/ De cinci ori în sus sărea// Și în loc ca să-i oprească/ Țara s-o mai jefuiască/ Țăst guvern face pe prostul/ Și se face frate cu hoțul// Și așa, un grup de hoți/ Ne fură banii la toți." (p. 82)

Citez două poeme, primul de la p. 44: "Sinusoida vieții: "Toți dorim stabilitate,/ Cât mai sus, dacă se poate.../ Toți am vrea mereu succes/ Pe o curbă de progres.// Dar un vânt ușor ne bate/ Vine-ncet, ușor, din spate,/ Sapă-adânc în societate/ Strică regulile toate.// Asta-i roata. Țăst-i jocul!// Cum ne-o fi, de azi, norocul!// Nu-l vrea nimeni, nu-i ales,/ Păcătosul de regres."

Pentru frumusețea sentimentului și jocul plăcut al rimelor reuate, citez un poem numit "Miracolul iubirii" (p. 91): "Era așa de ușorică,/ Pielea fină, gura mică./ La infinit să te tot joci/ Ea cinci zeci și eu opt zeci.// Gura-i fragă, primăvară,/ Să o tot ții pe-afară,/ Intră-n luptă, te întreci -/ Eu opt zeci și ea cinci zeci.// Zâmbet larg, nevinovat,/ Ea pe loc m-a fermecat./ Nu aveam nici două zeci.../ Ea cinci zeci și eu opt zeci.// Lumea nu mai exista,/ Fără mine, fără ea./ Ne-am unit, legal, pe veci./ Eu optzeci și ea cinci zeci.// Timpul sapă-adânc pe față,/ După ani și ani de viață.../ Nu contează câte zeci/ Ea cu zeci și eu cu zeci."

2. Constantin Anton, n. 9 martie 1966, com. Mogoșești, jud. Iași, Liceul "Costache Negruzzi", Iași, este inginer constructor (Politehnica ieșeană, licență în domeniul Construcții civile, în 1996, precum și alte studii superioare, de administrație publică, 2015). În domeniul literar – cărți de poezie și de cugetări, grupate în cicluri. De exemplu colecția "Ideal și culoare" cuprinde 26 de volume, în Editura Pim, Iași. Cităm din trei cărți, trei exemple care să demonstreze trăirea în cuvântul care spune adevărul, care cuprinde "efuziuni lirice" și "evanescente" spirituale aparte... Din "Evanescențe", Vol. IX, nr. 18, de 96 de pagini, 86 de poeme, poema "Realități fictive, II", p. 22: "Am nevoie de mai mult alb,/ Pentru a salva puritatea acestei lumi;/ Mă surp în drag, în ispitire, în suav.../ Sunt arderea tăinită-n miez de spumi?!// Și Nordul nu mai e nordul scandinav;/ Poeții coboară din vikingii postumi,,/ Am nevoie de mai mult alb,/ Pentru a salva puritatea acestei lumi;/ Degeaba curge sânge din cel drag,/ Degeaba tăcerile nu ai cui să le spui.../ Crește albul și se surpă în albul de alb;/ Iisus rătăcește sângerând cui după cui;/ Am nevoie de alb, de mai mult alb!" Din "Efuziuni lirice", vol. II, Nr. 20, de 98 de pagini, cu 3-7 cugetări pe pagină, sub o idee de alt autor / român sau străin; de la p. 41, cinci cugetări, sub moto ales din opera lui Grigore Vieru: "Dacă n-ar fi iubirea, m-aș teme de viață."

"Viața fără de iubire e ca o pasăre în zbor ce-și simte nevoia de noi aripi spre alte amplitudini, spre alte idealuri"

"Fericiți sunt cei în zboruri spre inimi care le încălzesc sufletul!"

"În iubire, ochii ard în lumina viselor celuilalt!"

"Protecția divină e alături mereu de cei care se iubesc cu adevărat!"

"Fii visul zborului tău: iubește mereu!"

Din "Efuziuni lirice, vol. VIII, Nr. 26, de 98 de pagini, cu 3-5 cugetări pe pagină, sub o idee de alt autor / român sau străin; de la p. 55, cinci cugetări, sub moto ales din opera japonezului Kyoshi Takahama, haijin: "Lumina iernii/ căzută peste pleoape/ îmi pare grea."

Acest haiku este o capodoperă a conciziei. Cred că ați înțeles, spontan, că este vorba de bătrânețea, grea ca stare fizică și totuși părelnică din multe alte pricini. Acest "îmi pare" este miezul poemului, susținerea lui, în rest totul este cum este, poate chiar fiind o părere. Poate...

Și acum poetul constructor de mărgele diafane, cum chihlimbarul... și oglinda mea:

"În asimetria Timpului, orice anotimp pare altfel decât cel care-i prezentat!"

Simetriile au existență ritmică, precum picăturile de ploaie, după trecerea furtunii de vară.

"Trebuie să așteptăm să crească lumina și să o încălzim cu iubirea din noi?"

Mi-aduc aminte de-o fată frumoasă, o rază de lumină de demult. În mine nu a crescut flacăra, pentru că n-am așteptat, o alta cucerindu-mă, dar mi-aduc aminte și rămâne o rază de lumină.

"Mirajul luminii, privindu-o, pare mai plină de intensitate și de energie!"

„Înțeleg sfatul, privind lumina unui tablou pictat de mama!”

”...Și, iarna are oasele albe, lumina lichefiază orbul lor contur!”

Lumina ca o perdea care ușor dispare. A nu rămâne lumea oarbă în fața frumuseților, de aceea se scriu poeziile. Sigur, cugetarea este dintr-un poem al poetului, da, dintr-un poem nescris.

”Dacă lumina s-ar descompune în fiecare dintre noi, ei ce-i va rămâne?”

Suntem în plin mister și nu mai spunem decât: Mulțumim, Constantin Anton, pentru revelația întrebării!

3. Dintr-o antologie în două volume, de peste 700 pagini, ”Armura de Cuvinte”, Editura Amanda Edit, București, 2019, care cuprinde texte reprezentative ale 99 membri ai Cenaclului literar ”Lucian Blaga” din Sinaia, 1959-2019, **cuvinte ale inginerilor membri**, grupate în capitole de amintiri-mesaje, poezie, proză, jurnalism, activități culturale, arte, documentar foto. Azi, conducător al cenaclului este inginerul Virgil Nicolae, unul dintre cei cinci coordonatori ai celor două cărți, prezentând o activitate de 60 de ani. Bravo, tuturor!

- **Cortez Constantinescu**, inginer petrolist, un volum în 1995, ”Hărți pentru marile descoperiri”. ”Contratimp: Agonizează-n ierburi ceasul/ Ca de săgeată- ceasul viu.”(...)”Se-ntorc în trupuri oamenii pe rând/ Aproape vii și aș putea să-i sperii/ Rupând sonor sigiliile serii/ La marginea de nord a unui gând.”

- **Radu Cosma**, inginer geolog-geofizician, proiecte în peste 20 de țări, membru al unor societăți științifice din Franța, Germania, România, SUA, cu lucrări științifice, dar și cărți literare. Un exemplu este ”Sinaia culturală și regală”, 2019, de unde citez: Volumul arhitectului Dan Manea, ”Sinaia, Orașul Elitelor”, apărută la editura Priceps Publishing, este una dintre cele mai cuprinzătoare cărți despre istoria și arhitectura orașului Sinaia. Aflată la granița dintre monografie și album de fotografii, cartea are peste 1000 de ilustrații, fotografii vechi și noi (...) O carte cu parfum de cronică.”

- **Virgil Nicolae**, n. 12.12, 1948, București, inginer, master în management, traducător, editor (cu Nicolae Paul Mihail, al revistei ”Alternativa”, dar și al altor reviste, cărți), antroposofic, dramaurg. Actul III, Scena 3, din ”fantezia comică în câteva milenii și trei acte”, ”Turnul Babel” (p.187-188 ant. cit.), cu Omar, Shmil, Sam și Xiao Ling

Omar: Dragă Sam, ca semn de prețuire pentru prietenia ta cu Shmil, ți-am trimis două colete cu cărți par avion. Le-ai primit?

Sam: În plin. Au fost explozive, de-a dreptul. Și, ca răspuns, am să-ți trimit cadouri diverse: avioane, soldăței de plumb, drone ș. a. Am de toate pentru toți.

Omar: Ascultați comanda la mine! (se aude o chemare la rugăciune) Citește versul 1: ”Toți credem în cine credem”, versul 2: ”Cine nu crede, treaba lui”, versul 3: ”Asta e!”

Xiao Ling: Chiar dacă nu sunt de acord în totalitate cu Omar, admit că el a ridicat primul val

peste Uniunea voastră E-Editorială și v-a tulburat apele!

Sam: Eu sunt bossul! Eu am tehnologia și democrația și demagogia! Vă apăr din satelit! Ivane, vezi că e liber la alegere, la reculegere și totul e la promoție!

Johann: Urcați în turn în ordine. Nu vă buluciți! Nu vedeți că turnul se clatină?

Sam (muzică de reclamă): Black friday! Aveți acces numai dacă v-ați tatuat codul de bare, pe mână, pe picior, pe unde ați apucat fiecare. Dacă nu, rămâneți pe dinafară!

Bill (muzică rapp): Fără tehnologia mea, fără IT, fără NET, nu vă mai globalizați în veci! Vi le-am dat, acum spălați-vă cu ele pe cap!

Marc (muzică hip-hop): Iar eu v-am dat Facebook, Instagram, alea-alea, totul e instant, revoluția, contra-revoluția, instituția, constituția, prostituția... Ha, ha, ha!

Xiao Ling: Pornesc ultimul val. SuntEm doi din trei care merg pe două picioare! Ne vedem în vârful turnului, câți oți mai rămâneee!

(Se cațără toți pe treptele turnului, în devălmășie, pe muzică rock. Sus, în vârful turnului, un personaj misterios, în robă albă îi așteaptă cu o sabie de foc în mână. Se oprește muzica rock și se aude o muzică de Mozart). Cortina.”

- **Codruț Radi**, n. 05.10.1957, Sinaia, inginer energetician, după 1991, librar în Sinaia, 10 volume de versuri. Este cuprins și în ”Dicționarul scriitorilor ingineri”, Editura AGIR, 2017: ”E vremea când păcatelor m-adun/ Pe seama celor niscai gânditori/ Ce s-au grăbit trezirii în ajun/ din noaptea vinovată de palori.// E vremea când pedepsele se pun/ În cărca celor singuri muritori/ Ce s-au ales destinului comun/ Dintre atâția martori viitori.”

- **Cecilia Frâncu**, Facultatea de Automatică și Calculatoare, București, membră a Grupului ”Song”, a trupei de teatru ”Zamora”, a grupului coral ”SinArmonia”: ”Sunt de câteva zile în acest cartier al orașului Grenoble. De la Primărie am luat harta orașului și ziarul pe care aceasta îl editează în fiecare lună. În cuprinsul lui regăsesc cuvântul Primarului, evenimentele din luna trecută, precum și evenimentele ce vor avea loc în luna ce urmează, indiferent de cine le organizează (Primărie, instituții, asociații etc. Îmi atrage atenția articolul ”Expoziție de fluturi”, organizată în spațiul unei biblioteci de cartier.”

- **Emanoil Bellu**, inginer, colecționar de documente și cărți, a lăsat numeroase manuscrise despre Sinaia, plecând Alt unde; ”Sinăian get-beget, chiar fără să mă laud, pot afirma că aparțin unei familii care a întemeiat așezarea. Să mă explic: În cel de-al XVII-lea secol, o familie din Săliște, pe nume Șerângă, pornește în bejenie cu câțel și purcel, răpuși de persecuțiile habsburgilor. Se opresc la poarta Oraștilor, cam peste drum de Izvorul Rece, unde construiesc cu mâna goală și cu ce le oferea natura, un han. Celebrul han, iubit de Grigorescu și pictat în multe lucrări.”

Cele două volume sunt cărți de referință pentru zona culturală a Văii Prahovei, a orașului Sinaia, a

culturii naționale, exemplu bun de urmat pentru celelalte cenacluri din țară.

Numim pe cei cinci alcătuitori, trudituri la realizarea celor 342+376 de pagini, scriitorii Octavia Florică, Felicia Mârza, Virgil Nicolae, Cristina Nicolae, Claudiu Istrate, tehnoredactare: Vasi Istrate, carte apărută în vremea primariatului domnului Vlad Oprea, care scrie un cuvânt înainte, pe care îl cităm: "Sinaia a găzduit mereu artiști și iubitori de frumos." "Sinaia, armura de cuvinte" exprimă șase decenii ale Cenaclului "Lucian Blaga" și dragostea cenacliștilor pentru

**Cornelia Violeta
POPESCU**

HOAȚA

Treptat,
am aflat
că fură
câte o zi.

Atunci,
am început
să-i smulg și eu
câte o clipă,
dar numai
din când în când.

Așa,
am cules
răsărituri
și curcubeu,
am schimbat
zâmbete și cuvinte,
mi-am agățat
privirea
pe marginea cerului,
am lăsat
zburdalnicul gând
să plutească
precum
zmelele din hârtie colorată
cu aripile lor
din panglici de mătase.

Atunci,
am simțit
că există
alte înălțimi...
mai adânci,
mai limpezi,
nemuritoare
cuibărite...
în sufletul meu!

oraș, manifestată în miile de lucrări create în comunitate. Vă mulțumim pentru că faceți Sinaia mai bună! Lectură plăcută!"

Mi-ar plăcea să citesc cuvinte așa de frumoase și pe alte cărți din țară, inclusiv din Bucureștiul celor șase sectoare/orașe...

Min DRĂGHICI

Cântec de vară

Foaie verde, pepene,
Dulce ca cireșele
Miezul ca bananele
Câmp, cu flori galbene.

Foaie verde, pepene,
Ești rotund ca soarele!
Porți cu tine razele,
Roua și cu zorile.
Ai aroma ce-o admir
Furată din trandafir.

Foaie verde, pepene,
Te scriu din trei litere
Nici iarna nu te-am uitat!
Vino iar cu verile,
Să topești zăpezile
Din toate bostanele
Și din toate piețele.

Foaie verde, PPN,
Mi-e dor de trei litere
Și de toate verile
Te rog,
Vino cu vacanțele!

Foaie verde, pepene ...

Constantin STANCU

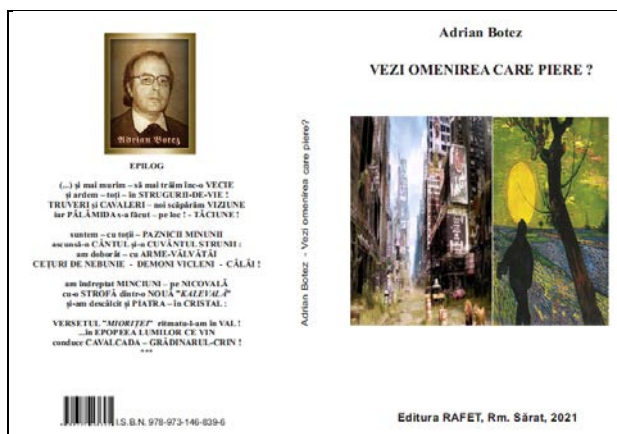
O PUNTE DE LUMINĂ ȘI POEZIE, ÎNTRE ÎNCEPUT ȘI SFÂRȘIT

Recenzie la cartea
VEZI OMENIREA CARE PIERE?
Autor **Adrian BOTEZ**

În cartea *Vezi omenirea care piere?*, apărută la Editura Rafet, Rm. Sărat (în anul 2021) - scriitorul Adrian Botez ne provoacă, prin această întrebare, adresată direct, celor care citesc și sunt interesați de evoluția (sau involuția?) omului, de vremurile de pe urmă. Este o carte cu o anumită dimensiune misionară, Poetul punându-se pe poziția celui care vede evenimentele și prezice un final omului, ca specie - iar societății, ca organizare a ființelor vii, după un model, cât de cât, coerent. Versurile sunt calibrate ca fiind Poezie, eseu, analiză socială, dinamică istorică. Autorul își asumă riscurile acestui demers, abordează tema de pe poziții elevate, trece prin viziunea joasă, mundană, apelează la sonet, vers liber, rubaiyat, limbajul are influențe spirituale evidente etc.

Ideea sfârșitului lumii a fost promovată de literatura ebraică, la început. Ulterior, creștinii au dezvoltat tema, odată cu degradarea Imperiului Roman și consolidarea creștinismului. S-a format o literatură apocaliptică. Pentru viziunea iudeo-creștină, lumea are un început și va avea un sfârșit. Tema este dezvoltată pe larg, în tratatele de teologie, la capitolul Escatologie, ca un domeniu aparte, bine conturat. Unii au încercat să facă din aceasta o știință, dar s-a mers prea mult. Căderea Templului de la Ierusalim, descompunerea Imperiului Roman - au generat o literatură bogată: pentru evrei, căderea Templului însemna sfârșitul lumii... Au fost mereu preocupați de acest eveniment, marii lor profeți au pus accentul pe exil și desființarea sanctuarului. Ieremia (**PROFETUL**) i-a avertizat, mereu, pe frații săi, în legătură cu sfârșitul iminent, ei invocând, mereu, **prezența TEMPLULUI, ca o GARANȚIE DIVINĂ...** N-a fost așa... Istoria are limitele ei.

Cartea are mai multe capitole, începe cu o **Prefață**, scrisă de autor - apoi se focalizează pe temele propuse: **Prolog; Povestea adevărată a existenței – de azi și viitoare –**

a pământenilor; Epilog. La final, avem câteva date bibliografice despre Adrian Botez.

Citim din ampla poveste: „**LUME – uitată-n MARELE DILUVIU/ sugrumă ERE – -n DELTELE DE FLUVIU.../ OAMENI se sinucid cu propria PRIVIRE:/ abia în ALTE LUMI își vin în FIRE...**” (p.35).

Sociologii au subliniat, mereu, că s-au/am pierdut mai multe civilizații, care s-au topit în zgura istoriei. Arnold J. Toynbee a scris numeroase studii și cărți legate de subiect, a arătat că am pierdut mai mult de 27 de civilizații, viața nu a dispărut, omul găsind alte căi de a răzbate pe culoarele istoriei.

Adrian Botez o spune în față: a venit sfârșitul, nu va mai fi o altă acoladă, în bucla timpului, pentru omenire. Lamentația sa, uneori violent-lucidă, alteori lirică, se bazează pe evenimentele curente, literatură, mistică, filozofie, esoterism, antropozofie, teologie universală, teozofie, numerologie, ocultism etc. Avem, deci, și divinații, toate forțând ideea: „**BĂTRÂNĂ ȘI DEMENTĂ OMENIRE:/ te șterg – din GÂND – cu-o SINGURĂ PRIVIRE...**” (p.38).

Poemele au un sâmbure literar, apoi tema se coagulează în jurul ideii de bază, Poetul fiind un **TRUVER** care, mereu, alătură cuvinte, metafore, idei empirice, cuvinte de înțelepciune, vorbe uzuale - pentru a se încheia poemul. El subliniază conceptele, nucleeele spirituale, ideile. Pe unele locuri, se alunecă în arta urâtului, la modă în ultima vreme și **necesară pentru perioadele apocaliptice**. În alte locuri, autorul face trimiteri la alți autori, la studii, cărți, religii etc. Adrian Botez îl pune pe Iisus în Centrul Istoriei, dar apelează și la elemente ale culturii, pentru a-și exprima sentimentele, ideile, viziunea. **TRAGEDIA OMULUI** se conturează din ruptura apărută între acesta și **CREATOR: „ne naștem LUT – ne mistuim DUHOARE/ ne credem VEȘNICI – dar suntem o BOARE/ invidiem o FLOARE: -**

FRUMUȘETE! durăm cât ea – dar nu avem **NOBLETE**” (p.41). În altă parte, se subliniază devierea de la scopul divin: „**un CEAS trăim – dar numai RĂU întru chipăm:/ ucidem din PLĂCERE – mințim și înșelăm/ pe ANIMELE SFINTE – asasinăm – MÂNCAM!/ ȘI NU DE FOAME: DOAR ÎN PLĂCERI NOI STĂM**” (p.59). În alte locuri, avem prezentată doctrina despre **SATAN**, ca parte a **Cunoașterii**, cu riscurile evidente, cele care accentuează **Căderea**.

Sunt și idei tensionate: **Dumnezeu-Creatorul duce omenirea la final, împreună cu Omul. Din pricina Omului...** Omul, cunoscând binele și răul, conform păcatului originar, a luat/ ia decizii care duc spre final. Pe de altă parte, o literatură escatologică bogată, care prezice finalul, este un semnal pentru cel care cunoaște binele și răul, pentru a face unele corecții necesare, în sensul evitării acestei catastrofe. Dumnezeu nu are nicio vină pentru că Omul, care cunoaște binele și răul, acționează în manieră proprie și eludează legile divine. Cum spunea Apostolul Pavel, în **Epistola către Romani**, „**Omul a fost lăsat în voia minții sale blestemate**”, Dumnezeu i-a respectat Libertatea și Liberul Arbitru, nu are niciun amestec în acest proces al degradării societății. Trebuie să respectăm viziunea, indiferent de alte opinii, și asta face parte din **PROCESUL CATASTROFEI**. Până la urmă, **orice rău poate face loc unui bine mai mare decât cel prezent...** Este, deci, **zidul aparențelor, jocul de-a iluzia...**

În căutarea voii divine, în acest proces, Adrian Botez caută sensul, mergând înapoi, pe firul istoriei, spre mit, legendă, considerând, precum Mircea Eliade, că așa putem înțelege. Or, în istorie, unii gânditori au căutat **Cauza Ultimă**, mergând fie spre viitor, prin profunzimea materiei, fie în mintea omului, în conștient sau inconștient, fie privind în Univers etc. Senturile căutărilor au fost/ sunt multiple... Autorul și-a asumat riscul de a călători pe calea Cunoașterii, apelând la cultură, alături de credințele omului, cizelând, după o viziune proprie, **IDEEA. SFÂRȘITUL**, văzut de autor, este, după cum notează în **Prefață**: „**o operațiune sanitar cosmico-demiurgică, de înlocuire a sistemului actual - cu altul**”; altfel spus, o reciclare universală, cu o altă structură, cu alte funcționalități, cu altfel de relație Om - Dumnezeu. Martorii sunt munții, pădurea, natura, eroii care au fost, cei care au trăit, pe pielea lor, povestea adevărată. Avem o poveste spirituală, care a determinat realul să alunece în ruină. Din **Prolog**, prindem ideea: „**...să vină sfârșitul lumii – BUNUL SANITAR:/ MUNȚII – la poale – aibă OASTE – dar și nou/ ZIDAR!**” (p.11).

În povestea spirituală a lumii, luminile s-au stins: „**o LUME-n care LUMINILE s-au stins/ în care TRUBADURII s-au aprins.../ convoiul de STRIGOI întârziati/ cutremură CAPACE: ZORII AVORTAȚI...**” (p.19).

Sunt și poeme încastrate în blocul textului, într-o lirică **MIMĂND** denotativul-banalul: „**dacă MOARTEA vine după mine – cu/ ACTE-N REGULĂ – să mă IA – mă/ supun – CIVILIZAT - și-o URMEZ/ dacă NU – vom aștepta/ AMÂNDOI – pe aceeași/ BANCĂ – UNUL LÂNGĂ/ ALTUL – aproape/ TANDRI – sosirea MANDATULUI DE ARESTARE-N VEȘNICIE**” (p. 32).

Cunoașterea modernă oferă surprize, există o tensiune între posibilitățile globalismului prezent și identitatea structurală a omului, dispozitivele electronice afectând ființa: „**TRAIUL în SIMBIOZĂ cu un TELEVIZOR/ te-a coborât – FÂRTATE – cam pân' la/ PROTOZOR!/ vine-un "SFÂRȘIT": ACUM să-nceapă! – cu tot/ MORMANUL ELECTRONIC DE <<ȘTIINȚĂ>>/ MORMAN de IMBECILE AMĂGIRI ȘI UMBRE – DEJA PLODITE-NTRU NEAGRA NEFIINȚĂ/ și cari – pe noi NE-A ÎNGROPAT – DEFINITIV – ÎN OARBĂ NEPUTINȚĂ**” (p.66). Această (aparentă !) contradicție arată și posibilitățile de a avea acces la marile opere ale umanității, pe care autorul le citează și face numeroase trimiteri, posibilități care nu ar fi fost reale, în alte vremuri de cruntă cenzură. Depinde de opțiunea fiecăruia, mormanul electronic deschide lumi, **depinde unde privești...** Oricum, datorită sistemului informatic, lumea nu se va putea eschiva, nu va putea spune: „**nu am știut, nu am putut să le spun altora despre adevăr**”... I-au stat la îndemână toate mijloacele, pentru a ajunge la capătul pământului... Vremuri și vreme...

Epilogul oferă autorului o anumită relaxare, o detașare de contextul produs de ritualul pieirii: rămâne **POEZIA**, oamenii trec, **TRUVERII** se topesc în pasta timpului: „**POVEȘTEA e din Ceruri: nu are vreun SFÂRȘIT...**” (p.110). Finalul este un cântec de leagăn, pentru **omul-copil**, pregătit pentru un nou chip frumos: „**COPILE NE-PĂMÂNTESC/ TĂȚELE GLIEI HRĂNESC:/ CU SULFINĂ – CU LUMINĂ/ CU DULCEAȚĂ DE ALBINĂ!**” (p. 112).

Cartea reflectă starea Omului în fața Istoriei, posibilitățile în raport cu infinitul universului și Cascada Timpului: pe acest Pământ, trăim, simultan: **în prezent, în trecut, în viitor. LUMINA leagă lucrurile, ea parcurge căi abrupte, până la această planetă** (agreabilă, **ÎNCĂ...**). Între **știință** și **mit** sunt numeroase punți : pe unele, Religia le-a anticipat - **PRIN REVELAȚIE...**

Eugenia DUȚĂ

O INCURSIUNE INIȚIATICĂ ÎNTR-O LUME FASCINANTĂ

„Dacă lumea s-ar sfârși mâine”

de **Lucia OVEZEA**,

Editura Tracus Arte, 2021

Ce s-ar întâmpla dacă lumea s-ar sfârși mâine? Am fi mai săraci cu o dorință, cu o iubire, cu o împlinire. De aceea trebuie să trăim azi ca și cum lumea s-ar sfârși mâine. Să trăim intens, curat, profund.

Structurat în trei părți numite sugestiv „Începuturi”, „Căutări”, „Inițierea”, romanul este, cred eu, o laudă adusă celor mai importante elemente ale vieții unui om: Dragostea, Speranța sau Credința (așa cum le percepe fiecare) și Autocunoașterea.

Cartea Luciei Ovezea ne poartă printr-o lume interesantă, o lume care este uneori atât de deosebită de a noastră, cea de toate zilele de la București, Chișinău, Middleburg, Londra, Bangkok, Paro, Punacka, alături de Ludmila și Ștefan, protagoniștii romanului, cei cu care vom retrăi momente de la copilărie la adolescență și, mai apoi, la maturitate cu bagajul de iubiri, dezamăgiri, întrebări rămase fără răspuns, clipe de cumpănă sau, dimpotrivă, de exuberanță.

Sportivi de performanță în tinerețe, cei doi reușesc să creeze o relație, pe care trecerea timpului nu o va ucide. Dimpotrivă, se va dezvolta într-o formă interesantă și matură.

Scriitura curge cu naturalețe, dialogurile sunt alerte, meditațiile mai ales, despre viață, religie, fericire, sunt cele ce dau substanță conținutului, pentru că îmbogățesc povestea, purtându-ne de-a lungul acestei călătorii care nu este una doar în timp și spațiu ci este, în primul rând, o călătorie inițiativă, ce ne poartă pe drumul evoluției spirituale a personajelor. Este o lectură care se desfășoară lin și care ne prinde în mod

natural, ne poartă pe neobservate în domenii subtile, de mare concentrare spirituală, dar o face firesc, așa cum mi s-a întâmplat când am parcurs o carte interesantă, *Mănâncă, roagă-te, iubește!*, care tot astfel, vorbește despre subtilități ale spiritului, îmbrăcate în lucruri și momente banale ale vieții de toate zilele.

„Cu cât ești mai încordat ca să obții ceva, cu atât lucrul ăla fuge de tine” spune autoarea chiar în primele pagini, care povestesc lucruri aparent banale, de toate zilele, dar care ne fac să așteptăm un ritm mai viu pentru mai târziu. Încet-încet, apar mici perle de gândire, pregătind terenul pentru a porni avalanșa acțiunilor: *„Calea politicianii era ca o șosea bine asfaltată dacă respectai toate regulile... scrise și nescrise”*, o remarcă ce spune multe despre o anumită epocă și nu suntem surprinși mai departe când citim o altă observație pertinentă, strecurată cu lejeritate în curgerea textului în care se surprind anumite momente din trista istorie trecută : *„Roata norocului se oprea sau se rotea brusc în sens invers chiar și de la o vorbă aruncată neglijent, de la un banc neinspirat, de la prea multă bunăstare afișată care stârnea invidia.”* Pasajele meditative care apar la începutul volumului ne pregătesc terenul pentru profunzimea gândirii, care urcă treptat până la final : *„S-a așezat pe una dintre lăzi privind prin fereastră la soarele care era ascuns de mai multe straturi groase de nori și s-a gândit că pe lumea asta sunt mai multe nuanțe de gri decât pot distinge ochii și poate imagina creierul omenesc.”*

Romanul trebuie citit cu atenție, structurarea este bine venită, cu titluri care ne fixează în timp și spațiu, căci altminteri ar fi dificil să urmărim salturile pe care autoarea le face, glisând în povestea care ne poartă prin diverse locuri dar și etape ale istoriei eroilor, cu salturi mari în timp.

Lucia Ovezea este o maestră a descrierilor stărilor interioare pe care le trăiesc personajele. *„Tirul a încetat să mai fie un șir de mișcări și acțiuni exterioare și s-a mutat în interiorul lui. Acolo glonțul nu atinge ținta pentru că mușchii se încordau, pentru că ochiul focaliza ținta și degetul apăsa trăgaciul. În lumea lui interioară, întâi se instaura pacea și liniștea care îi inundau fiecare parte a trupului odată cu aerul respirat profund iar mișcarea glonțului era urmarea unei dorințe puternice care elibera energia*

capabilă să materializeze acțiunea în plan fizic. Prin urmare, el a început să exerseze cu ochii închiși în afară, dar larg deschiși și concentrați pe țintă, în interiorul lui. ”

Discuțiile dintre personaje sunt punctate cu fraze care ne conving asupra caracterelor, nu sunt simple fraze pentru a mări numărul paginilor, sunt pline de substanță și de promisiunea că ceva se va petrece până la urmă, nu știm cum va decurge subiectul dar ne face să așteptăm cu interes desfășurarea, arătându-ne o importantă fațetă a talentului autoarei, o tehnică de a dezvolta cu artă acțiunea, mărin cu subtilitate intensitatea așteptării: „Cred că nimic nu este întâmplător și există un tâlc dincolo de înțelegerea noastră”.

Lucia Ovezea nu neglijează nici aspectul pictural al descrierilor, introducând mici descrieri sau doar flashuri strecurate în text cu o deplină siguranță a condeiului: „Și amintea după-amiaza însoțită de toamnă ce se scurgea câte puțin, ca firele de nisip dintr-o clepsidră, în timp ce soarele poleia frunzele rămase încă pe ramuri.”

Dar ritmul povestirii se schimbă după ce am parcurs cam un sfert din roman, acțiunea are parte de o surpriză, o întorsătură a situației, o schimbare de locație, o trecere prin altă lume (care, apropo, purta... măști!), devenind ceva mai alertă. Descrierea orașului și a societății din noul loc de desfășurare trebuie subliniată, pentru că autoarea reușește să expună cu finețe atmosfera noului mediu, surprinzând elementele vieții sociale.

Spre ultima treime a romanului intrăm în interesanta și diferita lume a Bhutanului. „Munții încremeniți într-o heraldică atitudine umpleau linia orizontului și îl făceau să se simtă mic și neînsemnat, un simplu trecător prin viață care are șansa de a se apropia de nemuritori. ”Avem senzația că tot ce s-a parcurs până acum nu a fost decât o pregătire pentru această ultimă parte. Explicațiile intercalate în text sunt incluse cu tehnică, nu par scolastice ci doar binevenite, introducându-ne într-o cu totul altă lume. Lucia Ovezea se desfășoară cu brio pe un teren dificil în care trebuie să îmbine elementele poveștii celor doi eroi cu atmosfera total diferită a orientului îndepărtat dar pe care nu ezită să o abordeze din plin, introducând cititorul în miezul ei. Alăturarea versurilor blagiene vine cu naturalețe, pentru că într-o atmosferă de meditație profundă,

marele nostru poet-filosof se conscrie firesc. Alături, fine pasaje în care se descriu obiceiurile culinare ale bhutanezilor, obiceiuri care nu sunt doar culinare ci devin precepte de viață care se strevăd și pe înfățișarea lor. Intruziunea în spiritualitatea bhutanezilor este ascendentă dar efectuată cu măiestria unui scriitor profesionist, fără hopuri stilistice, purtându-ne pe neobservate către o lume profundă și cu totul diferită de a europenilor.

Nu ar fi nimic mai mult de spus la acest paragraf care cuprinde în el o adâncă filosofie : „Fiecare om vede divinitatea diferit dar Dumnezeu pe care îl venerezi trebuie să nască în tine doar gânduri și acțiuni pozitive, să fie inspirație, să ilumineze și să liniștească sufletul, să insuflă iubire. Să te umple de recunoștință, să te ajute să-ți înăbuși frustrările arătându-ți cât de absurde sunt. Să te înalțe astfel încât tot ce zace în tine să se așeze pe calea unei modeste smerenii. El ți-ar cere să iubești și să aperi viața. Dacă oamenii ar ști că lumea se sfârșește mâine, drumurile s-ar umple de cei care ar alerga înnebuniți spre cei pe care îi iubesc, înțelegând că fie nu le-au mărturisit asta niciodată, fie că nu le-au spus-o îndeajuns...”

Lucia Ovezea este o scriitoare care combină rigoarea formației politehnice cu talentul nativ care i-a fost dat de Divinitate. Poate că s-a inspirat pe alocuri din realitate, căci un scriitor culege frânturi din viață și le combină, le lustruiește și le îmbogățește aura. Este asemeni unui Demiurg, crează o viață. Modelul eroilor poate exista în realitate, dar să nu ne așteptăm ca ele să fie exact așa cum l-a descris autoarea. Interesant este și modul în care scriitoarea transmite un adevăr profund, subliminal în text, acela că iubirea este cel mai important lucru în viață, dar nu numai iubirea dintre doi oameni ci iubirea pentru tot. Iubirea, ca forță divină ce leagă și unește fiecare entitate a lumii.

O parte importantă a acestei cărți ne poartă prin conceptele religiei budhiste care este o religie în general pacifistă. Părerea mea este că de fapt, acesta este „clu-ul” cărții. Este important să privim acest drum inițiat, cu interes și dorință de cunoaștere și să-i mulțumim autoarei pentru acest parcurs. Și mai ales pentru că a reușit să ne ofere nu doar o carte de călătorie sau o carte despre religie sau o poveste de iubire ci, să le combine pe acestea toate, dându-ne un volum complex.

Marius Daniel MIHU

In memoriam
Acad. Vasile TĂRĂȚEANU

Dragostea de țară rară

Revine domnul Tărățeanu la Ploiești
Trăgând cu dânsul o întreagă țară
Și incredibile legende strămoșești
Din Bucovina noastră de afară.

Și nici nu știu cum poate, însă e firesc,
În tot ce face pentru România,
Și uneori atâta har, arar lumesc,
Înnobilează printr-un pix hârtia.

Pe care omul nostru dintr-un ultim nord
Așază dragostea de țară rară,
Că parcă e Unirea însăși de acord
Să vină-n Cernăuți, cu-n tren, în gară.

Atomică centrală într-un singur om,
Vuind suprem în Cauza Română,
Cu calm va fuziona atom după atom
Într-o Unire care să rămână.

Trac dizident

La fel ca nimeni nu am fost în timp,
La fel ca nimeni din oricare spații,
Avem ca gazde un aparte nimb
Și vom rămâne astfel printre nații.

Oricum noi am fost veșnic foarte buni,
Primeam ca oaspeți și străini, și rude,
I-am omenit, tratat ca pe minuni,
Le-am dat în secete ceva să-i ude ...

Iar dacă au venit cu ostil gând,
Întâi i-am invitat să facă pace,
Căci, altfel, în pământul nostru sfânt
Le-am dat un loc să poată veșnic zace!

Dar știu precis că vor veni frecvent
În orice timp, spre noi, dușmani în crimă,
Eu, pe tandrețe am să pun accent
Întâi, apoi pe arme ce-i reprimă:

Vă rog frumos să mă pupați în est,
Că de acolo veți veni spre țară,
La mine și tandrețea e protest,
Când derbedei istorici ne omoară!

Ciudat, dar cel mai mult apus ne e
În răsărit: barbarul care vine,
Nu poate soarele, nici stelele
Nu pot stopa invazii, jafuri, crime.

Întregul continent cu ei va fi
Amestecat în noile popoare,
Vă rog frumos să mă pupați de vii
În est, cum am rămas în îngropare!

Barbarii vin, și vin, și vor veni,
Când voi rămâne un schelet în groapă,
Va fi o lungă noapte fără zi,
Iar norii negri nu vor da nici apă.

Va fi o secetă cum n-a mai fost
Când vin golani ai Asiei în crime,
Doar moartea ne va fi un adăpost,
Iar sângele va fi frecvent asprime.

Dar simt că noi, din Dacia, scăpăm,
Că ni-i Zamolxe magică redută,
De zeci de mii de ani tot aici stăm,
Dezastrele ne-au fost nume și nuntă.

Și știți ce bucurie am avut
Când am plecat zamolxian la ceruri,
Cum n-a mai fost la nimeni pe Pământ,
Și n-ați mai întâlnit în aste feluri!

Dar vor veni barbari tâmpi și inculți,
Și n-am să pot să vin în apărare
La strănepoții încă nenăscuți
Din Tracia, durerea mea cea mare.

De nu uitați c-am fost și v-am iubit,
De groapa-mi mai păstrează tot sau resturi,
Orice va fi să vină infinit
Eu, îngropat cu capul către vesturi,

Vă cer să spuneți la străine trupe
Că-n est le rog frumos ca să mă pupe!

Andreas EROTOKRITOS
(Alexandru Andrei ENESCU)

Urban

Îngenunchez umil și îmi așez obrazul
Ce sfârâie și fumegă pe-asfaltul ei de foc.
Mă-neacă praful gros când îi sărut grumazul,
Iar eu zâmbesc privind-o din cel mai frumos loc.

În mahala o fată cu șorțul mizerabil,
Prin ganguri o copilă ce pufăie absent,
În iarbă o fetișcană cu păr interminabil,
Ea e mereu cu mine, iar eu îi sunt client.

Îi știu pe dinafară prietenele alese,
Fete bătrâne cutre și cam aristocrate,
Ce-și împletesc trei funii pe tâmpile de prințese
Și în grădină poartă rochii infatuete.

Sau frații ei înalți, serioși și fără haz,
Ce îmbrăcați în frac, mereu plini de prestanță,
Îți cântă în continuu pe note reci de jazz
Și-și răsucesc mustața pe triluri de romanță.

Dar când se lasă seara și îi adulmec pielea,
Iar ea furioasă suflă în huma nopții reci,
O mint în șoaptă iarăși cu vorbe din acelea,
Că aici eu voi rămâne și-al ei voi fi pe veci.

Oglinda

Și văd în oglindă într-o dimineață
Că-mi iese din ureche un fir lung de ață,
Zvâcnind ca un picior anemic de țânțar,
Ce brusc... din capul meu țopăie sprintar.

Ca să realizez în final total uluit,
În fața evidenței de netăgăduit,
Că pe ureche de fapt îmi ieșiră afară
Cozile'ndoite de la o dublă întegrală.

Surprins constat că mai văd rostogolindă
O elipsă beată și-o parabolă zorindă.
Uite și un gradient ce-mi aleargă biped
De mână cu un pui de paralelipiped!

Și țâșnesc furios din mine în valuri izomere,
Funcții monotone, cuburi, semisfere,
Frații lungi cu mii de numere naturale,
Întregi, complexe, prime și chiar raționale.

Iar în oglinda cu rame contorsionate
Cu reflexii ce curg moi și dezordonate,
Pe umbre strâmbe și curbe bizantine
Mă uit mirat și mă văd pe mine.

Marlena Claudia DOBRESCU

Egoiștii

Unii au impresia că știu absolutul,
Crezând că nu-i firesc temutul,
Dar au o temere mult prea mare,
Să recunoască că nimeni nu-i perfect de tare
Căci fiecare-i vulnerabil ca om și ființare.
Unii se umflă-n pene ca niște păuni,
Crezând că-n lume ei sunt cei mai buni,
Dar uită că și fără ei lumea poate merge,
Căci și pe la ei moartea va trece.
Cu toții vom muri...
Visăm ,... crezând că moartea ne va ocoli.
Și crezul că noi suntem invincibili,
Ne creează comportamente de penibili.
Da, moartea e chiar naturală,
Singura certitudine de a fi reală

Adevărul

Adevărul ce ne cuprinde pe toți,
Include și adevărul ce tu îl porți,
Adevărul de cele mai multe ori ne ajută,
Să obținem și menținem libertatea dorită.

Adevărul mai mereu ne ridică,
Pe altă treaptă sufletul îl mișcă,
Păstrând curățenia sufletului înaltă,
Și măreția iubirii cea caldă.

Adevărul ne eliberează,
Din lanțul minții ce ne blochează,
Adevărul ne expandează,
Și tot el vrea să ne izbăvească.

Numai adevărul ne mântuiește,
De lanțurile minții ne dezrobește,
El nu dezamăgește,
Și nici nu înșală, nu greșește.

Adevărul uneori doare,
De adevăr nu ai scăpare,
Căci adevărul ne obligă
La iubirea divină cea imperativă.

Adevărul se reflectă-n realitate,
Și are o mare veridicitate,
El își recomandă esența,
Prin principiu își arată forța.

Adevărul pe care noi nu îl vedem,
Nu-nseamnă că nu există, ci că-l ignorăm,
Căci mântuirea omului e-n dragoste,
Ce transcende chiar și-n moarte.

Constantin Nicolae GAVRILESCU
RĂMÂI PE VECI ACOLO

Văd razele de Lună cum se strecoară lin,
 în pomul plin de frunze, aproape e un chin.
 Norocul meu e vântul ce-și poartă adierea,
 discret să curgă-ncet, să-mi stingă iar durerea.

Privindu-mi chipul trist prin raze de lumină
 spre inimă se duce în pieptu-mi ce suspină,
 îmi lasă-o umbră dulce și-o lungă mângâiere,
 speranța dintre stele, iubirea mea nu pier.

Stau noaptea s-o privesc când cerul e senin,
 dar câteodată-un nor o-mproașcă cu venin,
 și-ntunecă atmosfera, nu-i pasă că iubirea,
 nu are timpii morți, e dulce cum e mierea.

Prea scurtă este noaptea acum pe timp de vară,
 doar greierii se-agită când cântă la vioară,
 pentru o clipă doar, vreau Luna să coboare,
 speranța să plutească pe-o rază de culoare.

Viața îmi este scurtă, iar timpul limitat,
 nu cer prea mult din viață, să fiu doar ascultat.
 N-ai vrut pentru o clipă să fii a mea iubită,
 rămâi pe veci acolo, pe bolta nesfârșită.

FURTUNA

Este-o liniște deplină... Oare e natura moartă?
 Parcă-i dornică să spună ce s-a întâmplat odată!
 Ramurile nu se mișcă... Vântul tace mîlc acum,
 Ce se aude? E o furnică! Off... ce tropăie pe drum!

Nimeni nu mai e la joacă, oare ce s-a întâmplat?
 Hornul nu ridică fumul, drumul lui e retezat.
 El din sobă intră-n casă, iar o muscă musafir,
 Parcă-i beată, nu se lasă, și... planează în delir.

Vai! Stăpâna-i iritată. De ce coșul e-nfundat?
 Spre coșar pornește vina. Oare de ce-o fi uitat!
 Liniștea-i apăsătoare, cântă trenu-ndepărtare,
 Se aude cum scrâșnește, și se-aude așa de tare.

Numai iarba mai zâmbeste. A crescut, nu-i de mirare,
 Nimeni, însă, n-a văzut-o când cresc așa de mare.
 Se rezolvă, nu-i problemă! O să fie iarași prinsă
 De tăișul de la coasă, ca să-o facă mai frumoasă.

Și în liniștea deplină, uliul cel cu aripile zvelte,
 Se îndreaptă către curte, se oprește să asculte
 Sgomotele din ogradă, poate c-o avea norocul
 Să înhațe puiul șui, până n-o-ntâlnești cocoșul.

Zgomote de păsărele... nu se aud, ce-o fi cu ele?
 Mute le-a făcut natura, s-au pitit în rămurele?
 Prea e liniștea deplină, o veni din nou furtună?
 Că așa cum e tacită, liniștea-i inoportună.

Asta e! Se strică vremea! Gospodina iute-adună
 Rufele, închide ușa, trage poarta din grădină,
 Bagă vitele în grajd, după care-i bucuroasă
 C-a intrat și ea în casă.

Viorel MARTIN

De ziua lui MIHAI VITEAZUL

(27.05 în fiecare an)

Viteazul meu de la Carpați
 Unit-ai primul frați cu frați.
 Cu mintea ca un giuvaer,
 Cu barda 'naltă pîn la cer.

Și ai făcut o Românie
 Să iasă-n lume cu mândrie;
 O Românie-adevărată,
 Rotundă, verde și curată,
 Popor creștin, poporul meu,
 Încrezător în Dumnezeu.

Dar astăzi, lupi cu blăni de oaie
 Încearcă iar să ne jupoaie;
 Slugi târătoare și jivine
 Pe lângă porțile străine,
 Să vîndă vatra și subsolul,
 Pădurea, apa și petrolul.

Dușmanii ne atacă iară
 Și dinlăuntru și de-afară,
 Iar demnitari cu lefuri grele,
 Ce fac pe-afară temenele,
 Au început așa de-odată...
 Să vîndă țara la bucată!

Mai vino, Doamne,-al meu viteaz,
 Și scapă-ne de-acest necaz!

Reclame TV la medicamente

Văzând reclame-n disperare
 Și modul cum se pun accente,
 Eu n-am să mai mînc mîncare.
 O să mînc... medicamente!

Procură notarială

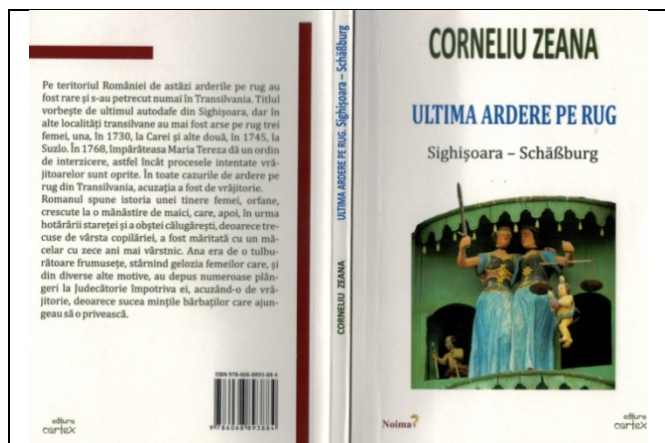
Dacă m-ajută Preaînaltul,
 Să fac procură, nu mi-e greu,
 Că vreau ca să trimit pe altul
 La cimitir, în locul meu!

De ziua inginerilor

Constat un lucru nemaîntîlnit
 Ce mă uimește, practic, ceas de ceas:
 Că fabricile s-au cam prăduit,
 Dar inginerii... văd că au rămas!

Apariții recente ale membrilor cercului:

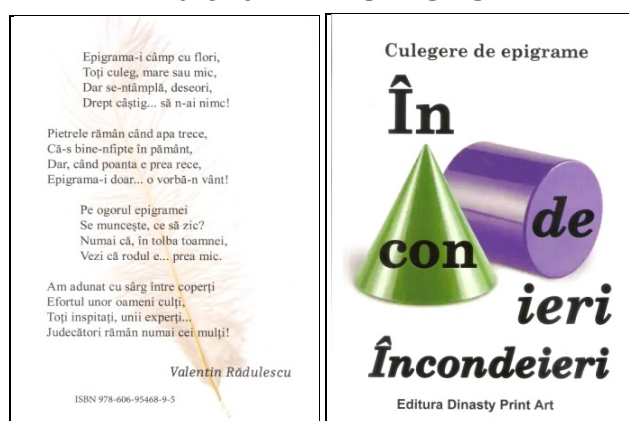
Corneliu ZEANA

ULTIMA ARDERE PE RUG

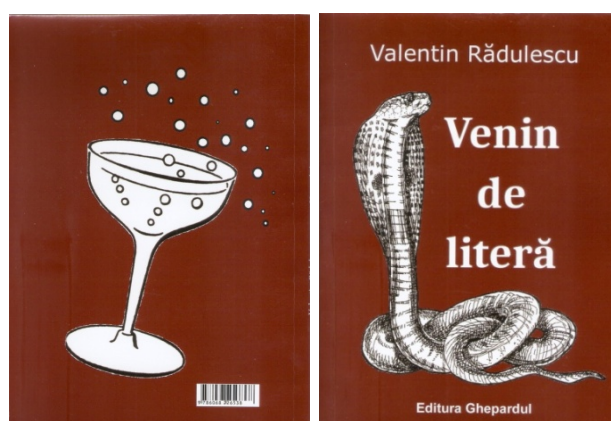
Sighișoara – Schäßburg

Editura CARTEX

Valentin RĂDULESCU

Valentin RĂDULESCU

Venin de literă

Antologie epigramatică
Editura Ghepardul

ÎNCONDEIERI

Antologie de epigramă
Editura Dinasty Print Art

BOGDANIA

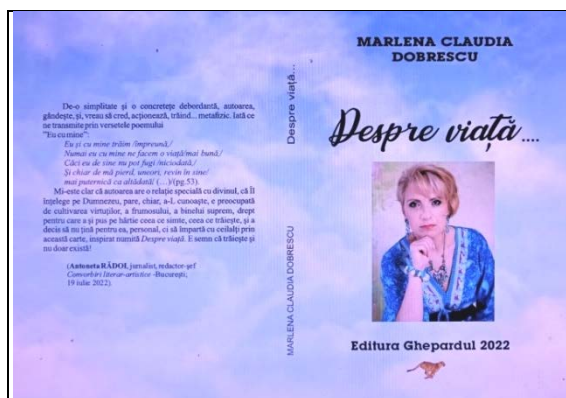
Revistă de creație și cultură
Nr. 97-98 / 2022

Cronica Timpului

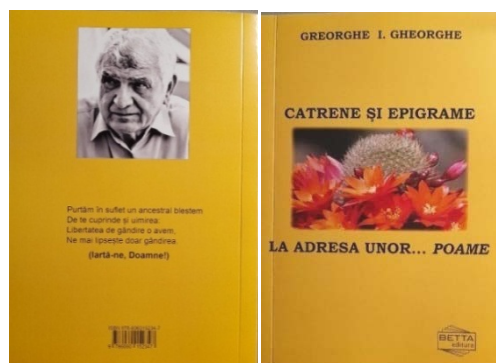
Publicație de cultură, atitudine și performanță
Nr. 89 – 91

Marlena Claudia DOBRESCU

Despre viață...
Editura Ghepardul, 2022

Gheorghe I. GHEORGHE

**CATRENE ȘI EPIGRAME
LA ADRESA UNOR... POAME**
Editura BETTA, 2022

Nr. 28

Convorbiri literar-artistice
Revistă publicată sub egida
Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România
Editura Amanda Edit

Amprentele sufletului

Revistă internațională de cultură, artă și literatură
Nr. 3, iulie-august 2022

Activități din trimestrul III / 2022

• Marți, 19 iulie 2022

- Lecturi libere din creația membrilor cercului
- Lansare de carte: „Ultima ardere pe rug” – Corneliu ZEANA

Cenaclul "Literar ing"		
CERCUL Scriitorilor Ingineri din Agir		
Întâlnire Cenaclu: 19 iulie 2022		
16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Lectură liberă	Membrii cenaclului
17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	<p>CORNELIU ZEANA ULTIMA ARDERE PE RUG 198 pagini - 54 ilustrații</p>	Lansare de carte "Ultima ardere pe rug", autor Corneliu ZEANA. Vorbitori: - Ion Predescu - Aureliu Goci - Victor Atanasiu - Lucian Gruia - Geni Duță
18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Tratații	Toți participanții
Moderator: Nicolae VASILE Sala Mare AGIR, Bd. Dacia, Nr. 26. (Piața Romană) <i>Vi așteptăm cu drag!</i>		

Cenaclul "Literar ing"		
CERCUL Scriitorilor Ingineri din Agir		
Întâlnire Cenaclu: 16 august 2022		
16 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	<p>VIRGIL CIUCA VĂ ACUZ din dragoste de țară</p>	Lansare de carte: "VĂ ACUZ, din dragoste de țară", autor 'Virgil CIUCA (membru AGIR) Vorbitori: - Aureliu GOCI - Geo CĂLUGĂRU - Lucian GRUIA Interludii: - Alte referiri la volumul lansat - Lectură liberă
18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Tratații	Toți participanții
Moderator: Nicolae VASILE Sala Mare AGIR, Bd. Dacia, Nr. 26. (Piața Romană) <i>Vi așteptăm cu drag!</i>		

Cenaclul "Literar ing"		
CERCUL Scriitorilor Ingineri din Agir		
Întâlnire Cenaclu: 20 septembrie 2022		
16 ⁰⁰ -16 ¹⁰	"Literar ing", în al zecelea an de activitate	Nicolae VASILE
16 ¹⁰ -16 ²⁰	De „Ziua Inginerului Român"	Ovidiu TUTUIANU
16 ²⁰ -16 ³⁰	Ingineria, astăzi, mai actuală ca oricând	Corneliu CRISTESCU
16 ³⁰ -17 ⁰⁰	Opinii ale unor membri ai cercului "Literar ing" și invitați privind activitatea acestuia	Ovidiu TUTUIANU
17 ⁰⁰ -17 ¹⁵	Interludiu muzical	
17 ¹⁵ -18 ⁰⁰	Tratații	Toți participanții
18 ⁰⁰	<p>BĂDĂRANII</p>	Spectacol de teatru dedicat "Zilei Inginerului Român" de Trupa "Impact ART" Distribuția: Amalia CĂTESCU Larisa DUMITRĂSCU Daniel NEGUȚ Laura CRĂCIUN Bayram BOUNEB Vasile GĂBRIAN Anca FICA Gabriel PĂDURARU Mihai Cristian GORI Adriana GHEORGHIES
Moderator: Nicolae VASILE Sala Mare AGIR, Bd. Dacia, Nr. 26. (Piața Romană) <i>Vi așteptăm cu drag!</i>		

• Marți, 16 august 2022

- Lansare de carte: „VĂ ACUZ, din dragoste de țară” – Virgil CIUCĂ
- Lecturi libere din creația membrilor cercului

Cronică Literar ing, 16 august 2022

Suntem în al zecelea an de funcționare. Ușor, ușor,... mai din curiozitate, mai din comoditatea ajungerii, în inima Bucureștiului, la Piața Romană, mai mereu la o tratație de final, că inginerii sunt ei oameni care vor să arate că sunt și talentați artistic, dar sigur sunt niște buni organizatori, iată cum se adună, lună de lună, scriitorii din ce în ce mai valoroși cu dornicii de a afla noutăți literare.

După ieșirea din pandemie (să sperăm c-am ieșit!), dar și în urma efectului monumentalei *Enciclopedii a Scriitorilor din Generația 2000*, rod al unei echipe de autori provenind preponderent din *Gruparea Literar ing*, apărută în două volume în această perioadă de tristă amintire, cinaclul a intrat în „evoluția bulgărelui de zăpadă” și tot crește. Vin mulți scriitorii prezenți în lucrarea menționată mai sus, dar și alții care vor să intre în volumele următoare, din mai toate grupările literare din București și chiar din județele apropiate.

Episodul acesta a avut câteva puncte tari și câteva noutăți. Primul dintre acestea este chiar cartea care s-a lansat, *VĂ ACUZ, din dragoste de țară*, de Virgil CIUCĂ, un poet român domiciliat în SUA, un poet militant, disident atât înainte de 1989, dar și în prezent, care mi-a strecurat o mică temere de a nu intra într-o dispută cu audiența, dată fiind tematica abordată. Nu a fost așa și mă bucur.

Noutățile, plăcute de altfel, au fost prezența criticului și istoricului literar *Aureliu GOCI*, pentru prima dată la cinaclul nostru, și mai surprinzătoarea apariție a doamnei *Ecaterina ANDRONESCU*, fost ministru al învățământului, inginer de profesie.

În derularea evenimentului au existat momente emoționante precum: recitarea, chiar în debutul evenimentului, a unor poezii din cartea nou lansată de către actrița *Doina GHIȚESCU*, care a cutremurat sala cu vocea sa puternică, foarte potrivita pentru astfel de poezie, interpretarea solo a lui *Marin VOICAN GHIOROIU* a cântecului *Aduceți Basarabia acasă!*, pe versurile autorului cărții nou lansate și muzica lui *Constantin ARVINTE*, interludiul de pian oferit de *Corina VLAD-DIACONESCU*.

Au luat cuvântul Aureliu GOCI (USR), Geo CĂLUGĂRU (USR), Lucian GRUIA (USR), prefațatori, George TERZIU (Gruparea literară Cervantes), Corneliu ZEANA (Președintele Asociației Scriitorilor Medici), Doina BÂRCĂ (Gruparea literară Independența Română), Liviu ZANFIRESCU, Ovidiu ȚUȚUIANU (Gruparea Literar ing) și Ecaterina ANDRONESCU.

Au mai participat scriitorii: Corneliu CRISTESCU, Liliana BADEA-CÂRSTEA (Târgoviște), Gheorghe ȚICLETE, Horia CRIOS, Valentin RĂDULESCU, Constantin GAVRILESCU, Ovidiu ZANFIR (UZPR) etc.

Nicolae VASILE

• Marți, 20 septembrie 2022

- Ședință specială dedicată „Zilei Inginerului Român”
- Spectacol de teatru cu trupa „Impact ART”

De „Ziua Inginerului Român”

Din cele mai vechi timpuri, „ingineria” a reprezentat o profesie de mare importanță pentru societatea omenească. Fără această „tagmă”, rămasă de regulă în anonim, nu s-ar fi putut realiza nenumărate construcții și obiective cu diferite scopuri, pornind de la piramidele antichității și până la autostrăzile, podurile, amenajările hidrotehnice, centralele electrice și multiplele clădiri civile și industriale, inclusiv instalațiile aferente acestora, extracția și prelucrarea minereurilor, a sării și a țițeiului, transporturile pe sol, apă și în aer, transmiterea informațiilor, zborul în cosmos și multe altele.

Dacă la începuturile ingineriei românești cei care doreau să îmbrățișeze această meserie se „școleau” în străinătate (dar reveneau apoi în țară!), ulterior au apărut și la noi unități de învățământ superior tehnic, mai întâi în principalele orașe ale României: Iași, București, Timișoara, Cluj.

Inițiative de „coagulare” a activităților specifice „breslei” s-au semnalat în istoria ingineriei românești încă din deceniile șapte și opt ale secolului al XIX-lea. La 18/30 octombrie 1881, în gara Focșani - scena inaugurării liniei Buzău-Mărășești, unde însuși Regele Carol I a adus laude inginerilor români pentru noua realizare – în entuziasmul general al participanților, s-a hotărât fondarea unei societăți de ingineri și arhitecți care „să acționeze și să lupte pentru propășirea ingineriei în țara noastră”. La 6/18 decembrie 1881, în sala de așteptare „clasa I” a Gării de Nord din București s-a constituit „Societatea Politehnica”, prima asociație profesională a inginerilor din România. Președinte a fost ales inginerul Dimitrie A. Frunză, constructor al căii ferate Buzău-Mărășești.

Primul Război Mondial, la care toți inginerii - cu diverse însărcinări - au luat parte activă, le-a dat mult de gândit acestora asupra lipsurilor generale ale țării și a celor specifice profesiei lor. Și chiar în condițiile în care o parte din țară se afla încă sub ocupație străină, s-a organizat la Iași, în ziua de 12 august 1918, Adunarea generală de constituire a „Asociației Generale a Inginerilor din România (AGIR)”. Constituirea asociației a fost urmată de alegerea membrilor Consiliului de

administrație. Aceștia au fost personalități marcante ale ingineriei românești din acea vreme și anume: Gheorghe Balș (președinte), Constantin Bușilă și Tiberiu Eremia (vicepreședinți), Mihail Manoilescu (secretar general), Șerban Ghica și Mihail Florescu (secretari), Ion Tzintzu (casier), Alex Periețeanu și Alex Bărbăcioru (membri). Ulterior, la acestora s-au adăugat: Marcel Djuvara, Dimitrie Leonida și Gheorghe Ignat (cenzori), I. Hălăceanu, Édgard Mendl și Gh. Pomponiu (supleanți). Astfel, chiar în anul Marii Uniri, inginerii români s-au unit având ca scop „organizarea și sporirea cunoștințelor și puterii lor de muncă... pentru a aduce cel mai mare folos în opera de refacere a țării... solidaritatea și susținerea intereselor profesionale ale acestora”. Cele două asociații și-au desfășurat activitatea în paralel, folosind în București chiar sedii comune (fig.1 și 2).

AGIR, ca asociație cu caracter pur profesional, a îmbrățișat toate problemele interesând corpul ingineresc din țară, fără a urmări teme cu caracter științific și tehnic, ce vor urma să formeze mai departe scopurile „Societății Politehnice” sau ale altor societăți științifice și tehnice. Situația va dura până în 1949, când toate societățile respective au fuzionat sub denumirea de „Asociația Științifică a Tehnicienilor”. Aceasta din urmă a purtat, consecutiv, mai multe nume: „Asociația Științifică a Inginerilor și Tehnicienilor (ASIT)”, între anii 1951-1962 și „Consiliul Național al Inginerilor și Tehnicienilor (CNIT)”, până în decembrie 1989.

Prin Hotărârea judecătorească 4/P.J.-1990, a reapărut pe scena societății civile românești „Asociația Generală a Inginerilor din România” (AGIR), continuatoarea de drept a organizațiilor ingineresti care au funcționat în țara noastră până la acea dată. Principalele obiective ale AGIR vizează promovarea unei culturi industriale care să valorifice excelență profesională prin perfecționare, prin respect pentru valorile umane și sociale și prin disponibilitate pentru consultare și comunicare, asigurând exercitarea profesiei de inginer cu respectarea principiilor deontologice specifice.

Fig. 1 - „Palatul” AGIR din Calea Victoriei

Fig. 2 - Clădirea AGIR din Piața Romană

În cazul AGIR, valențele ingineriei nu se opresc numai la domeniul specific meseriei. Asociația respectivă și-a reluat activitatea publicând ziarul bilunar *Univers ingineresc*. Editura AGIR a redevenit principala din țară care promovează spre tipar lucrări din domeniul ingineriei și științelor tehnice iar în ultima vreme și-a lărgit considerabil domeniul cu lucrări beletristice. La parterul sediului din București, b-dul Dacia nr.26 (Piața Romană), care găzduiește și „Academia de Științe Tehnice din România” (înființată de aceeași asociație), funcționează librăria AGIR care pune la dispoziția cititorilor o gamă largă de publicații tehnice și beletristice. La etajele superioare ale aceluiași local își desfășoară sistematic activitățile două cercuri ingineresti ale AGIR: *Cercul Scriitorilor Ingineri* și *Cercul Epigramștilor*. Tot aici, în sala de festivități au loc repetițiile și concertele *Orchestrai Inginerilor*

Fig. 3 - Orchestra inginerilor
Concert la Ateneul Român în 12.03.2017

O realizare deosebită, cu un însemnat impact național și internațional, a reprezentat-o elaborarea Enciclopediei „Scriitori români din generația 2000” la inițiativa și sub coordonarea prof.dr.ing. Nicolae VASILE (volumele 1 și 2, în pregătire fiind și volumul 3). Această lucrare monumentală, care acoperă un mare gol în istoria literaturii române, include pe lângă diverși scriitori care s-au manifestat în perioada respectivă și numeroși scriitori ingineri.

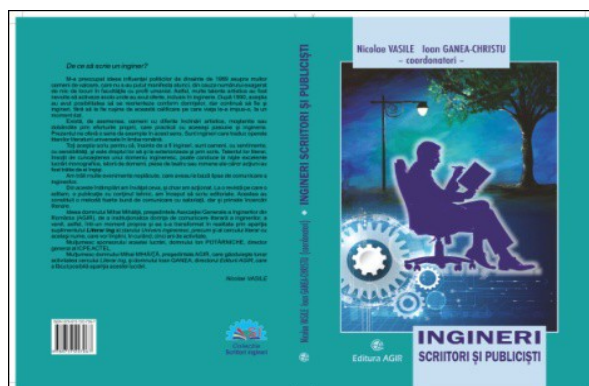
După ce personalul angrenat în activități energetice a celebrat pe 20 iulie (Sfântul Ilie la creștinii ortodocși) „Ziua energeticianului”, **prin Hotărârea de Guvern nr. 525/2000, s-a stabilit ca anual, în ziua de 14 septembrie să se sărbătorească „Ziua Inginerului Român”.**

Ca inginer energetician, absolvent în 1965 al Institutului Politehnic, fosta Școală Politehnică (urmată și de tatăl meu Valeriu - promoția 1940), în prezent Universitatea POLITEHNICA din București, care în anul 2018 și-a sărbătorit bicentenerul, sunt profund recunoscător profesorilor și colaboratorilor întâlniți de-a lungul parcursului profesional.

De asemenea, ca octogenar cu o îndelungată activitate practică și teoretică în meserie, îmi permit să-i sfătuiesc pe tinerii ingineri care studiază sau se perfecționează în

(fondată în 1956), care se produce cu succes și pe scena Ateneului Român, la Biserica Lutherană și cu ocazia turneelor în străinătate (figura 3).

Ca membru fondator al „Cercului Scriitorilor Ingineri” din AGIR remarc cu satisfacție și mândrie că, începând din 2013, sub conducerea prof.dr.ing. Nicolae VASILE, cercul nostru, deschis pentru toți iubitorii de literatură din Capitală și din țară, a avut o activitate rodnică. În ședințele organizate cu regularitate, lună de lună, s-au prezentat creații literare inedite sau publicate deja, s-au lansat volume de versuri și proză, s-au organizat serate omagiale de poezie și muzică, avem o publicație proprie *Literar ing* (supliment al *Universului ingineresc*), am reușit să edităm o antologie care include peste 80 de ingineri scriitori și colaboratori ai cercului nostru, din țară și străinătate (figura 4).

Fig. 4 - Antologia editată de Cercul scriitorilor ingineri din AGIR (2017)

străinătate să revină în țară pentru a contribui la bunăstarea familiei și poporului, acolo unde s-au născut și au crescut, așa cum au procedat numeroase personalități din branșă, mai ales în perioada interbelică.

Iar pe **14 septembrie**, să cinstim memoria iluștrilor noștri înaintași pentru contribuția, cu numeroase sacrificii, la progresul societății românești. Din multitudinea acestora, nu putem să nu-i enumerăm, cel puțin pe: Gheorghe Lazăr (cadastru), Gheorghe Duca (construcții, căi ferate), Spiru Haret (cadastru), Traian Vuia (aviație), Anghel Saligny (construcții), Ion Ionescu (energetică), Elie Radu (construcții), Constantin Bușilă (energetică, construcții de mașini), Ion (Ionel) I.C. Brătianu (construcții, poduri și șosele), Aurel Vlaicu (aviație), Henri Coandă (aviație), Nicolae Vasilescu-Karpen (energetică), Dimitrie Leonida (energetică), Elie Carafoli (aviație), Eliza Leonida-Zamfirescu (chimie), George Constantinescu (aplicații ale teoriei sonicității), Aurel Beleş (construcții), Remus Răduleț (electrotehnică), Dorin Pavel (hidroenergetică), Emil Prager (construcții), Ioan D. Stăncescu (termoenergetică și termoficare), Aureliu Leca (termoenergetică și energetică nucleară).

Totodată, să le urăm tuturor inginerilor să

serbeze, cu familiile și colegii de muncă, cât mai multe „zile ale lor”! LA MULȚI ANI!

O urare specială i se cuvine Domnului Președinte al AGIR - Prof.dr.ing. Mihai MIHĂIȚĂ, care cu pricepere, implicare și folos, conduce de mai mulți ani (printre altele) importanta asociație

(fiind un sprijin de nădejde inclusiv al cercului nostru), deoarece chiar în ziua de 14 septembrie 2022, a atins borna 92 a vieții!

Multă sănătate și viață lungă, Domnule Președinte, vă urează membrii „Cercului Scriitorilor ingineri” din AGIR!

Ovidiu TUȚUIANU

INGINERIA - ASTĂZI MAI ACTUALĂ CA ORICÂND

Prin **Hotărârea de Guvern nr. 525/2000**, s-a stabilit ca anual, în ziua de **14 septembrie**, să se sărbătorească „**Ziua Inginerului Român**”.

De aceea, este firesc ca acum să facem un bilanț al activității inginerilor români de oriunde s-ar afla, unii plecați din țară pentru un trai mai bun, dar aflați peste tot în slujba oamenilor.

Tot la fel de firesc este să ne întrebăm care mai este rolul ingineriei și al inginerilor în etapa actuală de evoluție a societății omenesci. De asemenea, care este perspectiva acestei profesii atât de utile societății și dacă ingineria mai este de interes pentru tinerii din ziua de azi.

Pentru a răspunde la aceste mari întrebări este nevoie de timp și de spațiu ...tipografic.

În cele ce urmează, ne vom limita la a face unele considerații de ordin general și la a inventaria câteva păreri și aprecieri din partea unor personalități importante în știința și tehnica românească contemporană, privind **inginerul și ingineria**, perspectiva exercitării acestei profesii, aderența tinerilor la ea.

Conform *Dicționarului explicativ al Limbii Române* (DEX), **inginerul** este un: *specialist cu o pregătire tehnică și teoretică obținută într-un institut de învățământ superior, care prestează o activitate tehnică de proiectare, de cercetare, de organizare și de conducere a proceselor tehnologice dintr-o întreprindere; titlu deținut de această persoană*.

Conform Wikipedia: **Ingineria** reprezintă aplicarea cunoștințelor științifice, matematice și a experienței practice pentru a crea obiecte și procese utile. Persoanele ce se ocupă cu ingineria sunt numite ingineri. Sau, mai departe: **Ingineria** este aplicarea cunoașterii științifice, economice, sociale, practice asupra realității materiale și/sau sociale în vederea proiectării, executării, întreținerii, modificării unor structuri și/sau ansamble care să fie capabile să furnizeze/genereze rezultate, produse, procese și/sau efecte predefinite și/sau conforme unor așteptări predictibile și/sau controlabile.

Tot Wikipedia spune: **Ingineria** este o **activitate riguroasă de conceptualizare și de realizare a lucrărilor de artă funcțională și de construcție de ansambluri structurale, mecanice, chimice,**

electrice, electromecanice, electronice sau mecatronice, activitatea executându-se potrivit regulilor artei și a unei rigori științifice.

O definiție sintetică dă **Ralf J. Smith**, care spune: **Ingineria** este arta profesională a aplicării științei pentru transformarea optimă a resurselor naturale în beneficiul omului.

Sub onorantul generic: **Profesorul Dorin PAVEL – fondatorul hidroenergeticii românești**, începând din anul 2001 și până în anul 2018, la SEBEȘ s-au desfășurat o serie de **Conferințe Naționale cu participare Internațională**, unde s-a concretizat o necesară și utilă întâlnire a inginerilor, a cercetătorilor, a cadrelor didactice universitare și preuniversitare, a slujitorilor științei și ingineriei.

Aceste conferințe s-au desfășurat sub egida **Asociației Generale a Inginerilor din România**, de regulă, în prezența domnului prof. dr.ing.D.H.C. **Mihai MIHĂIȚĂ**, peședintele AGIR, cu implicarea directă a prof.dr.ing.D.H.C. **Mircea BEJAN**, șeful/președintele Sucursalei AGIR din Ardeal, care a fost mentorul științific al Conferinței. Personal, am participat la toate conferințele, până în anul 2018, mai puțin la cea din anul 2004, când am participat, în același timp, la o conferință internațională în Polonia.

Din diferitele volumele ale Conferinței, editate de **Mircea BEJAN**, am reținut o serie de elemente cu trimitere la tema abordată, la **ingineri și inginerie**. Acesta scria: **Știința și tehnica constituie posibilitatea materială, concretă, de acțiune asupra mediului, a societății, a omenirii, iar exponentul uman cel mai autorizat în dezvoltarea tehnicii este indubitabil inginerul. Societatea industrială în evoluție va fi din ce în ce mai mult tributară tehnicii, și deci va fi din ce în ce mai mult dominată de ingineri.** Apoi spune: **Va apare astfel globalizarea problemelor industriale pentru rezolvarea cărora trebuie să se țină seama nu numai de elementele tehnice, ci și de factorii sociali, economici, comerciali, financiari, politici, calitatea vieții, de vaste probleme ecologice etc.**

Societatea industrială/tehnologică va trece spre societatea informatizată pe seama intensificării fluxului informațional generat și menținut de

inteligența umană, prin reducerea continuă a varietăților/sorturilor de materiale și de energie.

Tranziția de la societatea industrială/tehnologică la societatea informațională se va realiza cu rapiditate, unda de șoc atingând toate sectoarele vieții.

După cum se știe, **digitalizarea** s-a declanșat nu numai la nivel național, dar și european!

În altă parte, Mircea BEJAN scrie: *Societatea actuală, modernă și viitoare, este mai presus de toate o lume a performanței, o lume în care fiecare individ trebuie să contribuie cu ceva la menținerea valorilor existente și la dobândirea/obținerea altora. Viitorul inginer trebuie să fie pregătit pentru două mari confruntări: facultatea (capacitatea) de **adaptare la situații noi** și posibilitatea /capacitatea de **adaptare la schimbările inevitabile** pe care le va suferi în cursul carierei sale.*

*În modernizarea **învățământului tehnic**, prin adaptarea la condițiile de azi, trebuie avută în vedere **adaptarea treptată a inginerului la condițiile viitoare**, în care acesta va lucra. Și aceasta nu prin mărirea numărului de discipline tehnologice și a orelor afectate, ci prin introducerea – chiar și numai facultativ – a unor discipline din domeniul relațiilor umane, **human factors engineering**, cum spun americanii.*

La una dintre Conferințele de la Sebeș ne-a dat și o **definiție a inginerului** dintre cele mai onorante. Iată ce spunea:

*Lucru neîndoios: **inginerul este unul dintre artizanii lumii contemporane..**, component al unei bresle care are un cuvânt greu de spus în lumea științei, a tehnicii, a economiei, în domeniul sentimentelor și gândirii. Ingerul este o lume reală sau de vis, este miracol sau realitate, vis sau imaginație, teorie și practică, **cultură și tehnică**, improvizație și spirit de raționament și de analiză.*

În seria de **6 volume** intitulată **INGINERIA – ARTĂ SAU MEȘTEȘUG**, profesorul Mircea BEJAN pune în centru **inginerul**, (...) aceasta pentru că activitatea inginerului presupune „**arta de a descoperi**” în strânsă legătură cu „**arta de a face**”.

În cuvântul înainte, la unul dintre volume, domnul **prof.dr.ing.D.H.C. Florin Teodor TĂNĂSESCU**, afirmă că: *volumele apărute în ultimii ani în ciclul **Ingeria-artă sau meșteșug**, au fost tratate mari **realizări ale ingineriei** care întăresc această afirmație, în spatele fiecărei din ele stând efortul: **de a crea ce trebuie și ce place omului, utilul dat de inginerie, frumosul dat de artă!***

Într-un context similar, domnul **prof.dr.ing.D.H.C. Octavian Constantin BOLOGA** subliniază că dl. Mircea BEJAN este în primul rând inginer.

Prima caracteristică a activității ingineresti este generată de **spiritul creativ al inginerului**, de simțul său tehnic. Creatorul tehnic nu copiază, ci **alcătuiește în acord cu natura** unele obiecte noi, diferite de cele naturale.

Cum spuneam mai sus, ultima conferință de la Sebeș a fost în anul 2018, după care a urmat ...Pandemia!

Din păcate, Pandemia ne-a lipsit pentru totdeauna de marele Mentor al Conferinței, de **Mircea BEJAN**, căruia îi aducem mulțumiri și îl omagiem solemn, chiar dacă nu mai este printre noi!

DUMNEZEU SĂ-L AIBĂ ÎN PAZĂ!

Aducând un omagiu profesorului **Dorin PAVEL**, fondatorul energiei românești, rectorul Universității Tehnice din Cluj-Napoca, domnul **prof.dr.ing. Radu MUNTEANU**, folosește prilejul să dea o definiție sintetică a inginerului, cu un ușor aspect ironic. Domnia sa spune:

“Definiția inginerului e simplă, fiindcă el este un creator. Cineva spunea că inginerul nu este o persoană de încredere fiindcă începe cu o sârmă sau două șuruburi și sfârșește cu o bombă atomică, dar această ironie ascunde **marea capacitate de inovare și creație...**”

Din definițiile de mai sus, **rezultă rigorile și exigențele științifice ale profesiei de inginer**, precum și **răspunderile sociale ale ingineriei**.

Timpul, acest ireversibil însoțitor al existenței noastre, a făcut ca **Ziua Ingerului Român**, stabilită pentru **14 septembrie** în amintirea momentului inaugural al **Podului Carol I** de la Cernavodă, să coincidă cu aniversarea zilei de naștere a președintelui AGIR, a domnului **prof.dr.ing.D.H.C. Mihai MIHAIȚĂ**. Cu această ocazie, îi urăm domnului Președinte putere de muncă și îi spunem din inimă:

LA MULȚI ANI CU SĂNĂTATE!

Într-un interviu dat în *Univers Ingeresc* nr. 17/2020, cu prilejul împlinirii frumoasei vârste de 90 de ani, întrebat fiind cum vede dorința tinerilor ingineri de a accede rapid la funcții importante, domnul **Mihai Mihaiță** răspunde printr-o adevărată lecție de viață:

*Dacă nu urmezi calea firească a acumulării, de cunoștințe, de deprinderi, de abilități, adică experiența specifică fiecărei profesii, ajungi, inevitabil, **victimă a legii lui Murphy**, cea care se referă la atingerea incompetenței la următorul nivel ierarhic. Adevărata autoritate a unei funcții nu poate fi asigurată decât prin cunoștințe profesionale temeinice și corecta lor aplicare. Și continuă: **Întotdeauna am fost preocupat de creativitate**, de **spiritul transformator**, având la bază **resursele profesionale proprii și nu din***

afară. Am gândit că lucrurile trebuie să evolueze, inclusiv cu modesta mea contribuție, și consider că **știința și prelungirea ei, tehnologia, au creat civilizația**, iar dezvoltarea cercetării aplicative este menită să propulseze, să accelereze dezvoltarea economică.

Despre inginerii români, spune: **Inginerii români**, de la marile personalități care ne-au arătat drumul de urmat până la cei din prezent, reprezintă modele, exemple de abordare a realităților în spirit constructiv, cu iscusințe tehnice și virtuți etice. Iar mai departe, adaugă:

Inginerul trăiește satisfacția intensă a victoriei câștigate asupra materiei, răbdarea și tăcerea în fața adversităților forțelor naturale și ale scăderilor omenești și, mai ales, acea minunată identificare și confundare a omului cu opera sa. **Ingineria**, cu virtuțile aspre pe care le pretinde de la slujitorii ei, este (s-ar putea spune) făcută să combată toate scăderile românului. Iată de ce o anumită **educație inginerască** ar fi necesară pentru toți aceia care vor să scape de păcatele ancestrale ale sufletului românesc. O condiție sine qua non... **Orice inginer adevărat, înainte de a însemna o anumită competență, înseamnă un anumit caracter, înseamnă o conștiință.**

În privința învățământul tehnic superior, domnul Președinte afirmă:

În lumea actuală, dominată de o concurență acerbă, unul dintre principalele obiective ale instituțiilor de învățământ superior este acela de a le insufla studenților **sensul responsabilității**,

de a-i ajuta să ia inițiative și de a-i face să dobândească în raport cu viața o atitudine întemeiată pe **spiritul de a întreprinde.**

Dacă în învățământul elementar, primar și secundar, problema prioritară este aceea „**de a învăța să înveți**”, pentru studenți este la fel de important „**a învăța să întreprinzi!**”.

Din aceste definiții și principii, rezultă foarte clar, în primul rând, **utilitatea acestei breasle a inginerilor**, care a contribuit enorm la dezvoltarea societății omenești și **o face și mai utilă** și de neînlocuit acum, în era globalizării și a ascuțirii concurenței între polurile de putere.

Ingineria are un mare viitor, pentru că este determinat de **utilitate și necesitate!**

După Revoluție, nevoia de ingineri a scăzut brusc, dar a crescut nevoia de economiști.

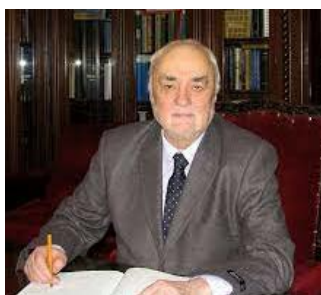
Acum însă se pare că a început să crească vertiginos nevoia de ingineri. Și nici nu putea fi altfel, deoarece ne îndreptăm spre o societate nu numai tehnologică, dar și informatică!

Vestea bună vine dinspre învățământul superior. Universitățile tehnice mari din țară, de la București, Timișoara, Cluj-Napoca și Iași, au avut candidați suficienți la admiterea din acest an, iar la facultățile de perspectivă/performante, fiind chiar mai mulți pe un loc.

Da, viitorul ingineriei este asigurat!

Și suntem mândri de aceasta.

Corneliu CRISTESCU

Mihai MIHĂIȚĂ

După vorba cântecului:

**Ai strâns toamnă după toamnă
Și-acum gândul ne îndeamnă:
Peste cele „nouă’j’două”
Să mai strângi, măcar, vreo nouă!**

La cât mai multe toamne!

Ioan GANEA-CHRISTU

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactor: Ioan GANEA-CHRISTU
Corector: Cornelia Violeta POPESCU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro